

O casă
zidită pe stâncă
nu va ceda

Familia Creștină

Cuprins

Prefață	3
Soț și soție	7
Creștinul acasă	18
O Nouă Familie, Un Nou Cămin	26
Lăsați copilașii să vină la Mine	38
Tu și casa ta	48
Altarul familiei	50
Familia în Psalmii 127 și 128	52
Îndemnul lui Pavel către părinți	54
A dori ce este cel mai bun pentru copiii noștri	58
Familia creștină	59
Ordinea lui Dumnezeu în cămin	73
Case și familii din Scriptură	74
Crește-l pe copil	88
Locuințele noastre	90

GBV Dillenburg GmbH

Eiershäuser Straße 54

35713 Eschenburg

GERMANY

www.gbv-dillenburg.de

www.gbv-online.org

GBV România

Str. Dr. Iacob Felix 40-42

011038 București-1

ROMANIA

contact@gbv.ro

www.gbv.ro

ISBN: 978-3-96162-721-9

© 2023 by GBV Dillenburg GmbH

Printed in Germany – © photos: stock.adobe.com

Textele Scripturii citate din traducerea
GBV-2001

© Versiunea în limba engleză 2018,
cu permisiunea:

Chapter Two

Fountain House, 3 Conduit Mews,

London SE18 7AP

UNITED KINGDOM

published in "Truth & Testimony"

Quarterly Magazine –

Issue 3 – 2018

Prefață

Când auzim cuvântul „**familie**”, ne gândim de obicei la **tată, mamă și copii**.

Nu toate familiile au ambii părinți, iar unele includ și alte rude; dar oricum ar fi, avem o imagine unde vedem comuniune, **dragoste și grijă**, într-o atmosferă de **intimitate, bucurie, ordine și stabilitate**.

Chiar dacă experiența noastră în viața de familie nu este tot timpul pozitivă, apreciem faptul că aceste lucruri pot fi împărtășite și simțite, mai ales când le-am văzut în alte familii. Într-adevăr, în care alt loc ne-am putea aștepta să le găsim în mod natural? Familia tradițională este modul în care Dumnezeu a gândit îngrijirea și dezvoltarea noastră în pregătirea pentru maturitate.

Famiiliile sunt fundamentul unei societăți stabile.

Este trist și solemn să vedem cum astăzi ideea de familie este demontată cu bună știință, în ciuda tuturor beneficiilor pe care familia ni le-a adus de-a lungul secolelor. A respinge planul lui Dumnezeu, care este arătat atât de clar în Scriptură, înseamnă a culege niște roade cumplite, chiar numai gândindu-ne la daunele evidente aduse de această respingere atât asupra celor implicați, cât și asupra societății ca întreg.

*Dar cei care cred în Domnul Isus
au minunatul privilegiu de a-și crește
famiiliile după voia Lui și au ocazia,
în acest mod practic,
să dea mărturie despre binecuvântarea
de a-L cunoaște pe El ca Mântuitor.*

Dar famiiliile creștine nu sunt mereu ceea ce ar trebui să fie. Și la ce altceva ne-am putea aștepta, dacă Domnul Isus și lucrurile Lui nu ocupă locul central în aceste famiilii? Pe lângă numeroasele presiuni și probleme cu care se confruntă părinții și copiii și care pot afecta viața sănătoasă de familie, noi înșine o punem în pericol când lăsăm ca firea sau lumea să pătrundă sau să se manifeste, ori când eșuăm în a disciplina cu înțelepciune și dragoste.

Scopul acestei broșuri nu este de a critica, ci de a ne îndrepta atenția către principiile călăuzitoare ale Scripturii și către exemplele practice de pe paginile ei, care ne vor ajuta să facem față provocărilor care au amenințat familia în orice vreme, dar mai cu seamă acum.

*Nu toți suntem părinți,
dar toți am fost copii.*

Să susținem practic și în rugăciune famiiliile din poporul lui Dumnezeu, cu dorința ca fiecare să-și adauge partea la mărturia Domnului nostru în zilele care rămân până la venirea Lui.

A romantic couple is shown from behind, embracing each other. They are standing on a grassy bank next to a calm body of water. The sun is setting in the background, creating a warm, golden glow that reflects on the water and illuminates the couple's hair and clothing. The man is wearing a light blue button-down shirt, and the woman is wearing a light pink top. The overall mood is peaceful and intimate.

Sot și soție

Relațiile din casa noastră ar trebui **să exprime și să reflecte relațiile noastre cerești**, dar lucrul acesta va fi posibil numai în măsura în care vom căuta să le pătrundem mai adânc și mai deplin, în puterea Duhului și fără a-L întrista.

Astfel, de-a lungul epistolelor apostolului Pavel, Duhul Sfânt ne prezintă adevărul deplin al relațiilor, binecuvântărilor și poziției noastre cerești. Apoi, decurgând din acestea, sunt prezentate relațiile noastre pământești, împreună cu responsabilitățile și îndatoririle care provin din ele.

Bucurându-ne de relațiile noastre cerești

În măsura în care suntem familiari cu binecuvântările noastre cerești și Îl vedem pe Hristos drept Cap al nostru, ne vom asuma locul în relațiile de aici, de pe pământ. Cine nu se bucură de aceste adevăruri cerești nu va străluci într-un cămin creștin aici pe pământ.

Dacă un bărbat creștin nu știe cum să se poarte în calitate de cap al familiei și ca soț, demonstrează că nu respectă Capul din ceruri sau că nu prețuiește dragostea lui Hristos pentru Adunarea Lui.

Dacă o soție nu înțelege supunerea Adunării față de Hristos și nu se bucură de relația ei binecuvântată cu Hristos ca făcând parte din Mireasa Lui, nu va fi în stare să aibă o relație fericită cu soțul ei și să-i fie supusă. Tot așa stau lucrurile și în relația dintre părinți și copii.

În lumina celor spuse, ne vom ocupa acum de cea mai importantă și intimă dintre relațiile de familie — relația dintre soț și soție.

*Este relația
de bază a căminului,
cea de care depind toate
celelalte relații.
Este prima relație
umană pe care
Dumnezeu
a oferit-o omenirii,
fiind cea mai
binecuvântată și sacră.*

În minunata Epistolă către Efeseni, unde se prezintă atât de complet relațiile noastre cerești și cele pământești corespondente lor, citim despre instrucțiunile clare referitoare la această binecuvântată relație dintre soț și soție. După ce este prezentat atât de frumos adevărul privitor la Hristos și Adunare și după ce se dau îndemnuri practice de a umbla într-un chip vrednic de chemarea noastră cerească, relația dintre soț și soție este luată în discuție în capitolul 5.22-33 sub imaginea minunată a lui Hristos și a Adunării:

„Soților, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate. Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea ... Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea ... Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși; și soția să se teamă de soț.” (Efeseni 5.22-23)

..... Condiții cheie pentru o căsătorie fericită

Versetele de mai sus nu însumează toate îndatoririle matrimoniale, ci prezintă aspecte în care soțul și soția falimentează cel mai adesea și de care uită. Pasajul tratează și chiar insistă asupra caracteristicilor esențiale ale relației lor, pentru păstrarea cu adevărat a unității date de Dumnezeu, potrivit gândurilor și scopurilor Lui.

Ceea ce ar trebui să caracterizeze relația soției față de soțul ei este supunerea față de capul ei dăruit de Dumnezeu, în timp ce grija soțului pentru soția lui trebuie să fie marcată de dragoste.

Aceste două lucruri — dragostea soțului pentru soția sa și supunerea soției față de soțul ei — sunt cei doi stâlpi esențiali de care depind pacea și fericirea în căsătorie.

Dumnezeu, care cunoaște pe deplin inima omului, știa în care aspecte soții și soțiile falimentează cel mai adesea și care sunt lucrurile contrare înclinațiilor noastre naturale. De aceea, cu înțelepciune divină și în propoziții minunate de simple, El arată fiecărui partener din această uniune binecuvântată ce anume trebuie să cultive cu precădere.

Soțiile

Este natural pentru o femeie să iubească — afecțiunea are rădăcini puternice și adânci în ființa ei — de aceea nu are nevoie să i se spună în mod deosebit să-și iubească soțul. În schimb, ea poate uita să-i fie supusă lui ca Domnului, căutând mai degrabă să conducă. La fel ca Eva, ea este în pericol să-și uite locul, să preia conducerea și astfel să cadă în păcat și neascultare. De aceea este imperativ ca ea să-și amintească să-și respecte soțul, să se consulte cu el și să i se supună conform poziției de cap pe care acesta o are.

Supunere ca Domnului

Domnul este prezentat ca Cel din care decurge autoritatea soțului ei. Ea trebuie să-L recunoască în spatele soțului ei pe Domnul ca autoritatea directoare și de guvernare a familiei și să-și aducă aminte că, așa cum „capul femeii este bărbatul”, tot astfel „Hristos este capul oricărui bărbat” (1 Corinteni 11.3). Astfel, deciziile spirituale ale soțului vor exprima pentru ea voia Domnului, iar ea li se va supune lor de bunăvoie și cu bucurie.

Soția trebuie să se supună soțului „ca Domnului”.

Supunerea ei nu se măsoară după caracterul soțului. Oricât de dificilă ar fi poziția ei, dacă este unită cu un soț slab, irațional sau neevlavios, datoria ei nu se măsoară după vrednicia sau înțelepciunea bărbatului, ci după voia Domnului. Oricum ar fi bărbatul, el este soțul ei, iar ea i se supune lui „ca Domnului”. Însă această expresie marchează și limitele supunerii ei. Când supunerea față de soț intră în conflict cu autoritatea mai înaltă a Domnului și cu voia Lui exprimată în Cuvânt, ea trebuie să înceteze să i se supună. Domnul trebuie ascultat mai degrabă decât omul, chiar dacă acest lucru poate avea drept consecință suferința.

În lumea noastră modernă, supunerea feminină nu este nici populară, nici la modă.

Femeile cer libertate și drepturi egale cu bărbații, totuși supunerea soției față de soțul ei este o poruncă directă a lui Dumnezeu, pe care soția credincioasă este chemată să o practice. Fără supunere nu există cu adevărat bucurie și binecuvântare în viața de familie. Când ordinea lui Dumnezeu este încălcată, rezultatul va fi haos și suferință, așa cum se vede în multe familii astăzi.

Nu este vorba de superioritatea bărbatului sau de inferioritatea femeii, ci de ordinea și de voia lui Dumnezeu. O soție care pretinde poziția de cap al familiei, spre indignarea soțului ei, este nefericită și neîmplinită. Fără îndoială, ea va culege roadele amare ale propriei răzvrătiri prin comportamentul nesupus al copiilor ei, crescuți într-o asemenea neorânduială.

În sfârșit, soția trebuie să-și aducă aminte că supunerea ei față de soț este o imagine care reflectă supunerea Adunării față de Hristos, Capul ei. Ce mult ar trebui să miște acest lucru inima, ca ea să strălucească tot mai mult pentru Domnul în contextul zilnic al vieții de familie!

Soții

Ceea ce Duhul Sfânt a înregistrat ca fiind datoria indispensabilă a soțului în păstrarea bucuriei în familie este ca el să-și iubească, să-și hrănească și să-și îngrijească soția așa cum Hristos iubește, hrănește și îngrijește Adunarea. Dragostea minunată a lui Hristos pentru Adunare — în lucrarea trecută, prezentă și viitoare a dragostei — trebuie să fie un model pentru relația soțului cu soția sa și pentru caracterul grijii lui pline de iubire față de ea.

În general, un bărbat nu este din fire atât de iubitor și de tandru ca o femeie. Și pentru că în munca sa de zi cu zi este atât de mult expus asprimii și răcelii unei lumi rele, soțul este în pericol să fie dur și aspru, uitând să arate har și dragoste soției și familiei lui. De aceea, el trebuie în permanență să ia seama să cultive această dragoste plină de afecțiune față de soția lui, amintindu-și că astfel reflectă dragostea lui Hristos față de Adunare. Pentru aceasta, Duhul Sfânt îi pune la dispoziție puterea Lui nemărginită, care ne poate ridica deasupra falimentului și tendințelor naturii căzute.

..... A exercita autoritate în dragoste

Soțul s-ar putea axa pe poziția și drepturile lui de cap al familiei și al soției și să acționeze cu autoritate, uitând că dragostea trebuie să caracterizeze cercul matrimonial. În timp ce soțul este investit cu autoritate în lucrurile privitoare la căsnicie,

el trebuie întotdeauna să-și aducă aminte că această autoritate trebuie exercitată în har și în dragoste.

El trebuie să-și exprime gândurile cu dragostea și cu apropierea cuvenite unuia care este menit să transmită gândul Domnului. Atunci adevărata unitate a vieții de căsătorie va fi manifestată prin această împletire de autoritate și afecțiune. Autoritatea soțului va fi arătată în dragoste, iar supunerea soției va izvorî din afecțiunea și respectul ei pentru el.

.....
**Fericit este căminul unde dragostea
deopotrivă conduce și se supune!**
.....

Dragostea lui Hristos este modelul

Pasajul din Efeseni 5 îi arată soțului dragostea lui Hristos sub două aspecte. În primul rând, Hristos S-a dat pe Sine pentru Adunare și, în al doilea rând, El Își îngrijește cu devotament Mireasa, lucru care se manifestă în prezent prin slujba de sfințire și curățire cu apă prin Cuvânt. Conducându-se de acest standard măreț al dragostei jertfitoare de sine a lui Hristos, soțul conștiincios și evlavios va căuta să practice această dragoste în lepădare de sine, pentru a-i asigura cea mai înaltă bunăstare soției sale. În treburile cotidiene, el va fi preocupat să-i fie plăcut soției mai degrabă decât lui însuși și va manifesta o grijă continuă legată de starea de bine a soției sale. Fericirea celei care i s-a încredințat lui cu totul în cele pământești trebuie să fie cea dintâi preocupare a soțului, în supunere față de Domnul.

Cum frumos a spus cineva: „El o ajută în primul rând în cele spirituale, în exercițiul închinării, rugăciunii și slujirii. El îi ușurează munca de acasă, pune umărul la responsabilitățile ei, îi este scut împotriva anxietății și temerilor, o mângâie în ceasuri de durere și îi oferă ajutor în slăbiciunile ei fără a-i spune aceasta. Nu uită să ia seama la actele ei de devotament care vin ca răspuns la dragostea lui, nici să-i laude numeroasele calități, așa cum ne încurajează Scriptura” (vezi Proverbe 31.28, 29)

Desigur că orice soție devotată va realiza, la rândul ei, că îi este dăruită soțului ei să-i fie „un ajutor potrivit” și să lucreze pentru interesele lui, așa cum și el îngrijește de binele ei. Ea va căuta să-i „placă soțului” (1 Corinteni 7.34) și să fie un adevărat tovarăș și ajutor pentru el, mai ales în interesele Domnului. Dragostea își găsește plăcerea în a sluji, pe când eul vrea să fie slujit.

.....
**În adevărata dragoste reciprocă, drepturile
proprii sunt uitate; fiecare se gândește la celălalt.**
.....

..... Dăruită pentru a fi cu el

Adam a recunoscut că Eva îi fusese dăruită, nu ca sclavă, servitoare sau asistentă, ci ca „să fie cu mine” (Geneza 3.12) ca „un ajutor potrivit”. Cum s-a remarcat de multe ori, Dumnezeu nu a creat-o pe Eva din picioarele lui Adam, ca să fie călcată în picioare ca inferioară lui, nici din capul lui Adam, ca ea să fie peste el și să conducă, ci a creat-o din coasta lui, arătând că este egală cu el, sub brațul lui, ca să fie protejată de el, și aproape de inima lui, ca să fie iubită de el.

Mai mult, când Dumnezeu a creat omul, „parte bărbătească și parte femeiască i-a creat”, iar scopul Lui direct exprimat a fost ca „ei să stăpânească” peste toată creația (Geneza 1.26-28). A fost gândul lui Dumnezeu ca Eva să fie asociată cu Adam în această poziție de stăpânire, iar orice soț adevărat va acționa în consecință și o va vedea pe soția lui ca fiind una cu el în orice rang sau poziție ar ocupa el. De asemenea, va dori prezența ei lângă el ori de câte ori este posibil, iar ea va fi considerată vrednică să aibă acces la toate gândurile și secretele inimii lui.

„Spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre”

În 1 Petru 3.7 soții sunt îndemnați să se poarte cu soțiile lor „după cunoștință, ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună moștenitoare ale harului vieții, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre”. Relația fericită dintre soț și soție este necesară nu doar pentru pacea și bucuria din familie, ci și pentru a avea rugăciuni comune eficiente, cu adevărat esențiale pentru o căsătorie fericită și pentru menținerea unui cămin creștin care să fie o lumină pentru Domnul. Când există gânduri negative între soț și soție, Dumnezeu este întristat, viața lor de rugăciune comună este împiedicată, iar binecuvântările cerului sunt oprite, spre marea lor pierdere.

În încheierea acestui articol dorim să lăsăm următorul motto pentru fiecare soț și soție:

„Fiecare pentru celălalt
și amândoi pentru Dumnezeu”

Dați-I Domnului locul deplin în inimă și unul altuia locul pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl arată; trăiți în unitate pentru gloria Domnului și interesele Lui și totul va fi bine.

R K Campbell

Efesenii 5:22-6:9

Subiectul familiei este tratat în mod deosebit în epistolele în care se vorbește despre Adunare. Aceste epistole vorbesc despre ordinea și conducerea atât în Adunare, cât și în familie; iar epistolele care prezintă Adunarea ca Trup al lui Hristos arată, de asemenea, felul în care această relație, cu principiile pe care le implică, influențează viața de familie.

Relațiile de familie au fost instituite de Dumnezeu în Eden și confirmate după cădere. Creștinismul nu schimbă caracterul exterior al acestor relații, ci le umple cu principii noi, divine. Soțul este capul responsabil al familiei, iar ceea ce urmează să vedem acum este obligația reciprocă dintre el și soție, copii și alți posibili membri ai familiei. Discuția nu este despre drepturi, ci despre felul cum fiecare, având viața lui Hristos, ar trebui să arate această viață în comportamentul față de ceilalți.

Creștinul acasă

„Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.” (Efesenii 5.22-24)

O parte din blestemul pronunțat asupra femeii la căderea în păcat a fost:

„Dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine.” (Geneza 3.16)

Creștinismul confirmă această ordine, dar o remodelează astfel încât orice urmă de blestem dispăre. Supunerea credinciosului față de Domnul, sau a Adunării față de Hristos, nu este un blestem sau o robie; acestea sunt acum modelele pentru supunerea soției, pentru că ea se supune soțului „ca Domnului” și „după cum Adunarea este supusă lui Hristos”. Ce minunat este să vedem această relație umană care, deși o parte din caracterul ei derivă de la căderea în păcat, este acum transformată într-o imagine a tainei prin care Dumnezeu își descoperă „înțelepciunea atât de felurită” „stăpânirilor și autorităților în cele cerești” (Efeseni 3.10)!

Subiectul este dezvoltat în discuția despre partea cealaltă.

„Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur.” (Efeseni 5.25-27)

Aici, deși citim despre o afectivitate naturală, se aduce în discuție o dragoste nespus mai înaltă, astfel încât relația pământească este, cum am spus, turnată într-o formă cerească. Dragostea trecută, prezentă și viitoare a lui Hristos pentru Adunare se aplică direct datoriei soțului față de soția lui. Și ce minunată este descoperirea acestei iubiri!

**Hristos a iubit Adunarea — nu doar pe sfinți,
ci Adunarea — și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.**

Pentru acea „perla de mare valoare” (Matei 13.46) a vândut El tot ce avea. Acum El veghează asupra ei, curățind-o de întinare prin aplicarea Cuvântului Său. Curând, El Și-o va prezenta Lui Însuși îmbrăcată în frumusețea Lui, „pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21.2), obiectul desfătării Lui veșnice.

Iar aici este introdusă în discuție ordinea în creație, fiind împletită, cum am spus, cu dragostea lui Hristos căreia îi este o imagine atât de frumoasă.

„Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea: pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale. «De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup.»” (Efeseni 5.28-31)

Maniera deosebită în care Eva a fost creată din Adam îi conferă căsătoriei o anume sacralitate, în care soția să fie prețuită ca parte din ființa bărbatului și, în același timp, constituie o imagine sublimă a relației lui Hristos cu Adunarea.

Așa cum Adam nu era complet fără Eva, la fel Hristos, deși este Cap peste toate, nu este complet fără Adunare, care este „plinătea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23). Așa cum Adam a căzut într-un somn adânc, la fel Hristos a mers în moarte. Așa cum Eva a fost formată din Adam, la fel Adunarea este înviată împreună cu Hristos și are viața Lui. Așa cum Adam a recunoscut-o pe Eva ca os din oasele lui și carne din carnea lui, la fel recunoaște și Hristos Adunarea. Așa cum Adam trebuia să îngrijească și să se lipească de femeia creată din el, tot așa Hristos hrănește și îngrijește cu drag Adunarea, care este trupul Lui. În ce fel minunat este înălțată această relație divin instituită, în toate aspectele ei, prin faptul că este comparată și legată de dragostea tandră și atentă a lui Hristos pentru Adunare!

Acesta, desigur, este mărul subiect și de aceea apostolul scrie: „Taina aceasta este mare; eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.” Totuși, el are în vedere și relația dintre soț și soție, așa că adaugă:

„Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși; și soția să se teamă de soț.” (Efeseni 5.32-33)

Deși credinciosului nu i se promite să-și aibă partea în viața aceasta, totuși i se spune că „evlavia este de folos la toate, având promisiunea vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4.8). Avem o imagine aici.

Cine nu ar vedea bucuria care domnește în casa unde relația dintre soț și soție a fost clădită pe modelul divin oferit aici?

Supunerea copiilor față de părinți este o parte din ordinea pusă de Dumnezeu în creație; iar sub lege exista o promisiune în legătură cu privilegiul de a păzi această poruncă. Creștinismul preia această obligație, dar o transpune de la nivelul natural la cel divin.

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept. «Onorează pe tatăl tău și pe mama ta» – este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune – «ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ.»” (Efeseni 6.1-3)

Astfel, datoria copiilor, ca și a soțiilor, este în legătură cu Domnul. Nu este pur și simplu un lucru dictat de natură, deși este valabil și din acest punct de vedere, ci vorbim de recunoașterea autorității Domnului în părinți. Exemplul atât de frumos este Însuși binecuvântatul nostru Domn, care „a învățat ascultarea” (Evrei 5.8). Despre El Scriptura menționează, în zilele întrupării Sale, că a mers cu părinții Lui „la Nazaret, și le era supus” (Luca 2.51).

Legea este adusă aici în discuție nu ca să arate că cei credincioși sunt sub ea, ci ca să prezinte valoarea deosebită pe care Dumnezeu o conferă acestei datorii, încât, chiar în contrast cu caracterul general al legii, este asociată cu o promisiune care arată legătura dintre această datorie și binecuvântarea pământească.

Dar datoria nu este una unilaterală, ci apostolul adaugă „Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplină și sub mustrarea Domnului.” (Efeseni 6.4)

Ambii părinți sunt într-o poziție față de care copiii trebuie să

manifeste ascultare, dar îndemnul de aici este adresat numai taților. Motivul, cel puțin parțial, poate fi că tații sunt mai predispuși la greșeala de a-i provoca pe copii la mânie decât mamele; dar motivul principal este că tatăl, în calitate de cap al familiei, este responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru creșterea copiilor și este privit în baza acestei responsabilități.

Acest principiu, care se vede și în cazul lui Eli, reiese clar de-a lungul Scripturii, devenind cu atât mai solemn cu cât, în creștinism, copiii sunt deja sfinți, aparținând casei lui Dumnezeu. De aceea, obligația de a-i „crește în disciplină și sub mustrarea Domnului” este cu atât mai importantă. Israelii erau sfinți prin naștere — nu în sens de sfințenie personală, ci ca aparținând unui popor pus deoparte pentru Dumnezeu — iar părinții aveau datoria să-i instruiască pe copii în lege, în legătura pe care o aveau cu Dumnezeu.

Prin urmare,
părinții credincioși trebuie să-i
instruiască pe copiii lor în lucrurile care
se potrivesc caracterului de
sfințenie pe care se cuvine să-l aibă
ca membri ai unei familii creștine.

T B Baines

O Nouă Familie, Un Nou Cămin

„De aceea va **lăsa** omul pe tatăl său și pe mama sa și se va **lipi de soția sa**”

(Geneza 2.24)

Către copii, în contrast cu adulții, se spune „ascultați în Domnul de părinții voștri” (Efeseni 6.1), dar în căsătorie o astfel de ascultare nu-și mai are locul. Deși în orice timp trebuie să ne „onorăm” părinții (versetul 2), din momentul în care ne căsătorim controlul și influența lor zilnică asupra vieților noastre încetează.

Pentru niciunul dintre cei doi parteneri ai noii căsnicii nu trebuie să existe „mă duc acasă la mama sau la tata”. Bineînțeles că putem și chiar trebuie să le cerem sfaturi, pentru că ei își iubesc copiii, și putem beneficia de înțelepciunea anilor lor de experiențe, de multe ori grele. Însă lumea n-ar vorbi despre amestecul soacrei în relația celor doi, dacă nu ar fi o problemă reală. Părinții creștini trebuie să înțeleagă că Dumnezeu le cere să le dea drumul copiilor lor care s-au căsătorit.

*Acei copii nu mai fac parte
din căminul părinților lor.
Un nou cămin, o nouă familie a luat naștere.*

Acest lucru nu implică neapărat o plecare din punct de vedere geografic. Poate că locuiesc la o distanță doar de un bloc, o casă sau un apartament față de părinții lor. Dar oricât de mică sau de mare ar fi distanța fizică, în mintea lor trebuie să existe acea separare care să-i permită noii familii să funcționeze independent de familiile din care provin cei doi.

Un punct foarte important în toată această discuție despre formarea unui nou cămin este faptul că el necesită un anumit nivel de maturitate și de resurse din partea celor doi, astfel încât să poată forma o nouă familie pe termen lung. „Iubirea” nu rezolvă toate problemele noului cămin, mai ales când unul sau chiar ambii parteneri nu sunt suficient de maturi pentru a se descurca fără părinții lor sau când descoperă că nu au educația și pregătirea necesară pentru o slujbă decentă, cu un salariu rezonabil, și abia au bani pentru mâncare. Viața nu mai este așa ieftină când sunt doi!

Acest lucru afectează grav multe căsnicii, iar această situație s-ar putea evita cu câțiva ani de așteptare pentru un pic mai multă maturitate, precum și cu o educație sau pregătire pentru o slujbă decență, lucruri care ar deschide o perspectivă pe termen lung a unei căsătorii fericite. Pe măsură ce societatea avansează din punct de vedere tehnologic, pregătirea școlară devine rapid tot mai necesară! Iar nevoia de a avea o slujbă cu un salariu rezonabil devine chiar mai acută când apar copiii. Cu siguranță, avem nevoie de călăuzirea zilnică a Domnului în aceste aspecte și ar trebui să începem să ne gândim la ele cu mult înainte de a spune „Da!” la primărie.

„Încrede-te în Domnul cu toată inima ta și nu te sprijini pe priceperea ta! Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.” (Proverbe 3.5-6)

Fiecare dintre cei doi parteneri ai noii familii trebuie să înțeleagă că pe primul loc este celălalt, înaintea oricărui părinte, rudă sau prieten sau chiar a copiilor, deși niciunul dintre părinți nu trebuie să-i negligeze pe copii în niciun fel.

Numai Domnul trebuie să aibă un loc mai presus decât acesta. Relația dintre soț și soție este cea mai înaltă relație umană creată de Dumnezeu.

Cu toate acestea, dacă viața spirituală a fiecăruia este în regulă — iar cei doi trebuie să se cunoască astfel înainte de căsătorie — atunci fiecare va dori să-l dea lui Dumnezeu locul dintâi, iar noua familie va trage împreună spre acest unic țel.

În ceea ce privește a-i onora pe părinți, familiile tinere trebuie să ia seama să nu-i abandoneze, nici să nu treacă cu vederea nevoile lor, căci părinții aceștia i-au îngrijit pe ei, când erau copii, în toate aspectele. Relația ideală care trebuie să existe între părinți și copiii care s-au căsătorit este de dragoste practică și reciprocă, grijă și respect, în care se ajută unii pe alții, dar fiind atenți întotdeauna să păstreze ca pe ceva prețios independența fiecărei unități familiale. Una este când părinții se amestecă în treabă și cu totul altceva când există preocupare și grijă a unora față de ceilalți.

Inseparabili

Unitatea părinte-copil este temporară, dar unitatea soț-soție se întinde pe toată durata vieții celor doi (vezi Romani 7.2-3). Cuvintele traduse mai sus cu „uniți” au sensul, într-un limbaj mai plastic, de „lipiți împreună”. Cei care înainte erau doi, acum sunt văzuți ca unul singur, precum mai multe foi de lemn care sunt lipite permanent pentru a forma un ansamblu rezistent: o bucată de lemn stratificat este mult mai rezistentă decât o simplă bucată de lemn de aceeași grosime.

„... și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup” (Geneza 2.24).

„... și se va lipi de soția sa” (Efeseni 5.31),

Astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup; deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă.” (Matei 19.6)

Astfel, în familia după gândul lui Dumnezeu, cei doi trebuie să acționeze ca un singur ansamblu, unde fiecare îl întărește pe celălalt. Fiecare îi este complementar celuilalt — fizic, mental, emoțional și spiritual — împlinindu-i nevoile și completându-l (vezi Geneza 2.18).

Mulți cred că „vor fi un singur trup [literal: o carne]”, din Geneza 2.24, se referă strict la unirea din punct de vedere sexual a soțului și a soției. Eu nu cred că este așa. Unirea sub aspect sexual este numită „a deveni un singur trup” în 1 Corinteni 6.16a. „O singură carne” este, mai degrabă, sinonim cu „o singură persoană”.

Cei doi trebuie să devină ca un singur om. Acest lucru necesită timp și efort, pentru că, până acum, fiecare a trăit mulți ani pe cont propriu. El cu banii lui, ea cu ai ei; el cu obiectivele lui, ea cu ale ei; el cu interesele lui, ea cu ale ei etc. Acum sunt căsătoriți: dintr-odată cei deveniți soț și soție trebuie să-și îndrepte gândurile, motivațiile, acțiunile, resursele și sentimentele spre binele comun al noii familii. Așa este gândul lui Dumnezeu, să nu mai existe interesele mele și interesele tale, banii câștigați de mine și banii câștigați de tine, ci să fie interesele noastre și banii noștri. Ca această tranziție să se facă ușor este nevoie de un antrenament serios al gândirii înainte de momentul căsătoriei, precum și de efort susținut după aceea, astfel încât rezultatul să fie relația adevărată ca „un singur trup”.

Noi suntem duh, suflet și trup. Când devenim una cu soțul/soția, această unire cuprinde toate cele trei părți. Unitatea în duh, cea spirituală, o va determina și pe cea în suflet, emoțională. Iar plinătatea acestei unități în căsătorie se va exprima în unirea ca un singur trup în aspectul sexual. Cum pot divorța doi care au devenit una? Dumnezeu așa îi socotește, ca unul singur, așa încât „ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”; „omul”, adică nici măcar vreunul dintre cei doi. Pentru practicarea acestei unități este nevoie să păstrăm cu grijă rolurile atribuite de Dumnezeu fiecărui sex. Altfel, vor apărea repede certuri și frecșuri, din căldura cărora „adezivul” care unea foile de lemn își va pierde proprietățile și vom avea rezultate care îl vor dezonoara pe Dumnezeu.

.....Ordinea pusă de Dumnezeu între sexe.....

Un motiv pentru care Dumnezeu

impune această ordine este căderea din Eden (Geneza 3.1-7). Din cauza păcatului a stabilit Dumnezeu poziția actuală a bărbatului, ca stăpânitor iubitor; dar pus de El peste soția lui, ca cel tras la răspundere pentru condiția fizică și spirituală a familiei. Dar ordinea și rolurile date de El reflectă, de asemenea, imagini minunate pe care Dumnezeu le consideră foarte importante. El vrea ca adevărul acestor imagini să fie păstrat.

„Dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine” (Geneza 3.16)

Deși există trăsături masculine și feminine dominante — sub aspect fizic, mental, emoțional, spiritual — care fac ca soțul și soția să se completeze reciproc, nu găsim absolut nicăieri în Biblie cum că vreunul ar fi superior sau inferior celuilalt. Niciunul nu este complet fără celălalt (excepție fiind cazurile rare în care Dumnezeu are un plan diferit pentru persoana respectivă). Însă Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, dorind să împlinească imaginile ordinii date de El în creație și imaginea căsătoriei în legătură cu Hristos și Adunarea Lui, a atribuit anumite roluri fiecărui partener. Aceste două imagini pot fi rezumate după cum urmează:

» **soțul** este o imagine a lui Hristos, **soția** este o imagine a Adunării (Efeseni 5)

» **soțul** este chipul¹ și gloria lui Dumnezeu, iar **soția**, creată ca ajutor pentru bărbat, este gloria bărbatului (1 Corinteni 11.7–9; Geneza 2.18).

¹ „Chipul” implică ideea de reprezentare. Bărbatul a fost și rămâne reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ.

.....Rolul soțului.....

Soțul are din partea lui Dumnezeu rolul de cap al noii familii. A fi cap implică direcție, control și susținere. Orice soț este responsabil înaintea lui Dumnezeu să își controleze cu dragoste familia, să o conducă în chip evlavios și să o susțină, împlinindu-i nevoile. El are nevoie de o anumită maturitate, educație, slujbă, de o anumită cunoaștere a Cuvântului și o umblare potrivită Lui pentru a se achita cum se cuvine de această responsabilitate.

„Soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării”(Efeseni 5.23). „Vreau să știți ... capul femeii este bărbatul” (1 Corinteni 11.3)

Rolul soției.....

Soțiilor li se spune: „supuneți-vă [sau subordonați-vă] soților voștri ca Domnului ... după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.” (Efeseni 5.22–24; Coloseni 3.18; 1 Petru 3.1)

Soția este o imagine a Adunării. Adunarea se supune lui Hristos; ea nu pretinde să-L învețe sau să aibă cumva autoritate asupra Lui.

„Nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște [sau în tăcere].” (1 Timotei 2.12)

Ea nu trebuie niciodată să acționeze gălăgios sau abuziv față de soțul ei sau față de alți bărbați, lucru valabil și în adunarea locală.

Ci soția „să vadă de casă”
(1 Timotei 5.14).

Sub autoritatea indiscutabilă a soțului ei, ea rămâne responsabilă cu treburile casei. De-a lungul Scripturii, casa (măcar că așa-zisele mișcări feministe o desconsideră) este sfera deosebită de acțiune a soției, dăruită ei de către Dumnezeu și pentru care El îi cere socoteală. Soțul trebuie să recunoască acest lucru și, în general, să accepte deciziile pe care ea le ia în această sferă proprie ei. Astăzi, o soție care stă acasă ocupându-se de casă, de copii și de interesele soțului ei, este privită cu dispreț ca una demodată și neîmplinită.

Dar în ochii lui Dumnezeu, o soție casnică nu este deloc de disprețuit, din contră, ea are aprobarea Lui cea mai înaltă.

Numărul de delincvenți juvenili ar scădea drastic, dacă n-ar mai exista atâția părinți care își neglijează copiii, privându-i de prezența și de grija lor părintească.

Citiți cum „femeia virtuoasă” din Proverbe 31.10-31 își conduce și îngrijește casa și cum urmărește interesele soțului ei:

„Prețul ei este cu mult mai presus de rubine. Inima soțului ei se încrede în ea și el nu va duce lipsă de venit. Ea îi face bine și nu rău, în toate zilele vieții ei ... Copiii ei se ridică și o numesc fericită și soțul ei o laudă.” (Proverbe 31.10-31)

Observați că, deși sfera ei este casa, ea nu este blocată acolo,

ci este liberă să iasă și să lucreze în interesul acestei case, pentru soțul și copiii ei. Este o poziție înaltă, pe care prea puține femei o caută astăzi.

Inversarea rolurilor

Expertii în căsnicia creștină spun că principalul motiv pentru neînțelegerile și despărțirile în familie este nu sexul, nici banii, ci inversarea rolurilor. Prin inversarea rolurilor mă refer la soți care nu își asumă poziția dată de Dumnezeu, aceea de cap al familiei, și/sau soții autoritare care preiau acea poziție, deseori prin faptul că refuză să se supună soților lor. Iată, deci, că rolurile atribuite de Dumnezeu soțului și soției sunt lucruri serioase și nu trebuie tratate cu ușurătate.

„Fiți roditori și înmulțiți-vă” (Geneza 1:28)

Intenția clară a lui Dumnezeu din versetul de mai sus, exprimată la scurt timp după crearea lui Adam și a Evei, este ca majoritatea cuplurilor să aibă copii.

Psalmul 127:3-5 spune: „Iată, copiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pânteclui este o răsplată”.

Suntem cu toții de acord că a-i crește pe copii „în disciplina și sub mustrarea Domnului” (Efeseni 6.4) este o muncă grea, mai ales în aceste zile rele, dar copiii, fie că Domnul ne dă unul sau mai mulți, sunt una dintre responsabilitățile căsătoriei — din nou vedem necesitatea acelei maturități menționate mai devreme.

Dumnezeu spune: „Crește-l pe copil după rânduială pe calea sa ...” (Proverbe 22.6).

Cel care îl învață pe altul trebuie să fie el însuși expert în domeniul respectiv. Cu alte cuvinte, trebuie să fim deprinși noi înșine în a cunoaște și urma calea lui Dumnezeu, și de asemenea să ne asigurăm deplin că cel/cea cu care dorim să ne căsătorim are aceeași dedicare și dorință de a-i fi plăcut lui Dumnezeu cu orice preț. Pentru tinerii credincioși necăsătoriți, acum este timpul să înceapă să se deprindă ei înșiși, ca mai apoi să-i poată deprinde pe copiii lor.

Dacă nu vad în părinții lor un **exemplu bun** în ceea ce privește umblarea, cum să ne așteptăm de la copii să umble drept? Ei sunt înclinați să ne urmeze pașii. Încotro îi vor conduce pașii noștri?

Există o vorbă din bătrâni:

„Atât de tare vorbesc faptele tale, că nici nu pot să aud ce spui.”

Roger P Daniel

Lăsați copilașii să vină la Mine

Domnul Isus și copilașii noștri

„Și aduceau copilași la El, ca să-i atingă. Dar ucenicii i-au muștrat pe cei care-i aduceau. Dar Isus, văzând aceasta, S-a mâhnit și le-a spus: «Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun: oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, nicidecum nu va intra în ea.» Și, luându-i în brațe, punându-și mâinile peste ei, i-a binecuvântat.” (Marcu 10.13-16)

Aceste versete bine cunoscute arată clar ce mare valoare au copiii în ochii Domnului Isus. Este voia Lui ca micuții noștri să vină la El și ca noi, în calitate de părinți sau bunici ai lor, să nu-i împiedicăm să facă acest lucru. Avem mai multe lecții practice de învățat de aici.

..... Bine echilibrați

Două mari pericole îi pândesc pe copiii noștri, mai ales când sunt mici, și riscăm să greșim dacă accentuăm sau subestimăm vreunul dintre aceste pericole, rezultând concluzii greșite cu privire la ce anume este cel mai bine pentru copii, precum și acțiuni greșite în această direcție. Un pericol este să îi neglijăm pe copiii noștri, fiind complet absorbiți de interesele noastre și nemaiavănd timp să ne ocupăm cu grijă de ei. Acesta ar fi, poate, pericolul cel mare. Al doilea este să ne „adorăm” copiii, să-i răsfățăm până într-atât încât toată viața noastră să se centreze în jurul lor. Trebuie să păstrăm un echilibru.

..... Exemplul desăvârșit

Copiii noștri sunt importanți și ar trebui să le arătăm afecțiune, să avem timp și interes pentru ei (chiar și când sunt la vârsta adolescenței).

Acest lucru se vede clar în pasajul din Marcu citat la începutul acestui articol, unde Domnul Isus ne oferă exemplul desăvârșit. Trebuie să avem și noi atitudinea Lui față de copiii noștri. Nu știm precis în ce moment din zi au fost aduși copilașii la El, nici de ce ucenicii i-au muștrat pe cei care îi aduceau. Poate că era spre finalul unei zile pline sau poate că Domnul Isus (Omul desăvârșit) era obosit? Dacă da, iată un îndemn clar și pentru noi.

Poate avem și noi zile lungi și obositoare în care ajungem acasă seara târziu și încercăm să ne relaxăm puțin înainte de a petrece timp cu copiii și a ne ocupa de problemele lor. Domnul Isus spune „Lăsați copilașii să vină la Mine”. El îi iubește și dorește să-i aibă în prezența Lui.

El niciodată
nu-i respinge.
Iată care trebuie
să fie și
atitudinea noastră!

Știm bine versetul din Ezechiel 34.11: „Pentru că așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, Eu Însuși, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji». Avem aici o întreită promisiune a Bunului Păstor.

Prima promisiune: „Iată, Eu Însuși”. Cu alte cuvinte, **El își promite prezența**. El este aproape de noi. Este mereu disponibil, mai ales când avem nevoie de El. Noi ca părinți nu putem fi prezenți continuu lângă copiii noștri (suntem limitați în timp și spațiu), **dar trebuie să fim disponibili oricând ei ar avea nevoie de noi**. Este foarte trist că ei ne aud deseori spunând: „Scuze, n-am timp de tine”.

A doua promisiune: „voi căuta oile Mele”. Acest cuvânt indică un **interes viu și activ** pentru oile Lui, care ar trebui să ne caracterizeze și pe noi. **Trebuie să ne intereseze copiii noștri și problemele lor de orice fel**. Trebuie să avem urechile și **ochii deschiși** la ceea ce îi frământă. Trebuie să le putem **răspunde la întrebări**. Dacă nu, s-ar putea să facă rost de răspunsuri din altă parte, ceea ce poate fi foarte periculos.

*Suntem gata să-i susținem
și să le dăm o mână de ajutor?*

A treia promisiune: „le voi îngriji”. Aici ni se descrie un **ajutor activ** din partea Păstorului nostru divin, oricând suntem în nevoie. Din nou, aceasta ni se aplică și nouă ca părinți. Uneori, copiii au nevoie nu doar să fim disponibili și să fim interesați de ei, ci să-i ajutăm în mod activ.

..... Două aspecte

Desigur, există mult mai multe lecții de învățat. Chemarea pe care o face Domnul Isus de a-i aduce la El pe copii arată clar că îi dorește pe copiii noștri pentru El. Însă mai este ceva care vrea să-i aibă. La fel ca Faraon în vechime, prințul veacului acestuia face tot posibilul ca să-și atingă acest scop. Este o luptă care se desfășoară continuu. Cum putem birui?

Dacă citim întregul pasaj din Marcu 10, vedem două aspecte ca fețele unei monede, aspecte pe care le găsim de-a lungul Scripturii și care nu trebuie nici amestecate, nici despărțite. O față a monedei este partea noastră, pe care o numim „responsabilitate” (ceea ce trebuie să facem noi). Cealaltă este partea Domnului, pe care o numim „har” (ceea ce face El fără ca noi să merităm). A fost responsabilitatea celor care aveau copii să îi aducă la Domnul Isus (citim că „aduceau copilași”). A fost harul Domnului să-i primească la El și să-i ia în brațe.¹

Să privim și mai în detaliu aceste două aspecte:

..... Responsabilitatea

a) Ce înseamnă să-i aducem pe copiii noștri la Domnul?

Să privim la un exemplu din Vechiul Testament - la Ana, mama lui Samuel, care iată ce spune:

„Voi aștepta până va fi înțărcat pruncul; și atunci îl voi aduce, ca să se înfățișeze înaintea Domnului și să rămână acolo pentru totdeauna.” (1 Samuel 1.22).

Găsim aici o mamă care își aduce copilul la Domnul. Care este ținta ei? Prima, ca el să se înfățișeze înaintea Domnului; a doua, ca el să rămână acolo pentru totdeauna. Iată marele obiectiv al nostru ca părinți în creșterea copiilor.

*Întâi de toate, trebuie ca ei să se înfățișeze
înaintea Domnului — adică, să-L primească pe El
ca Mântuitor și astfel să-L cunoască tot mai mult.*

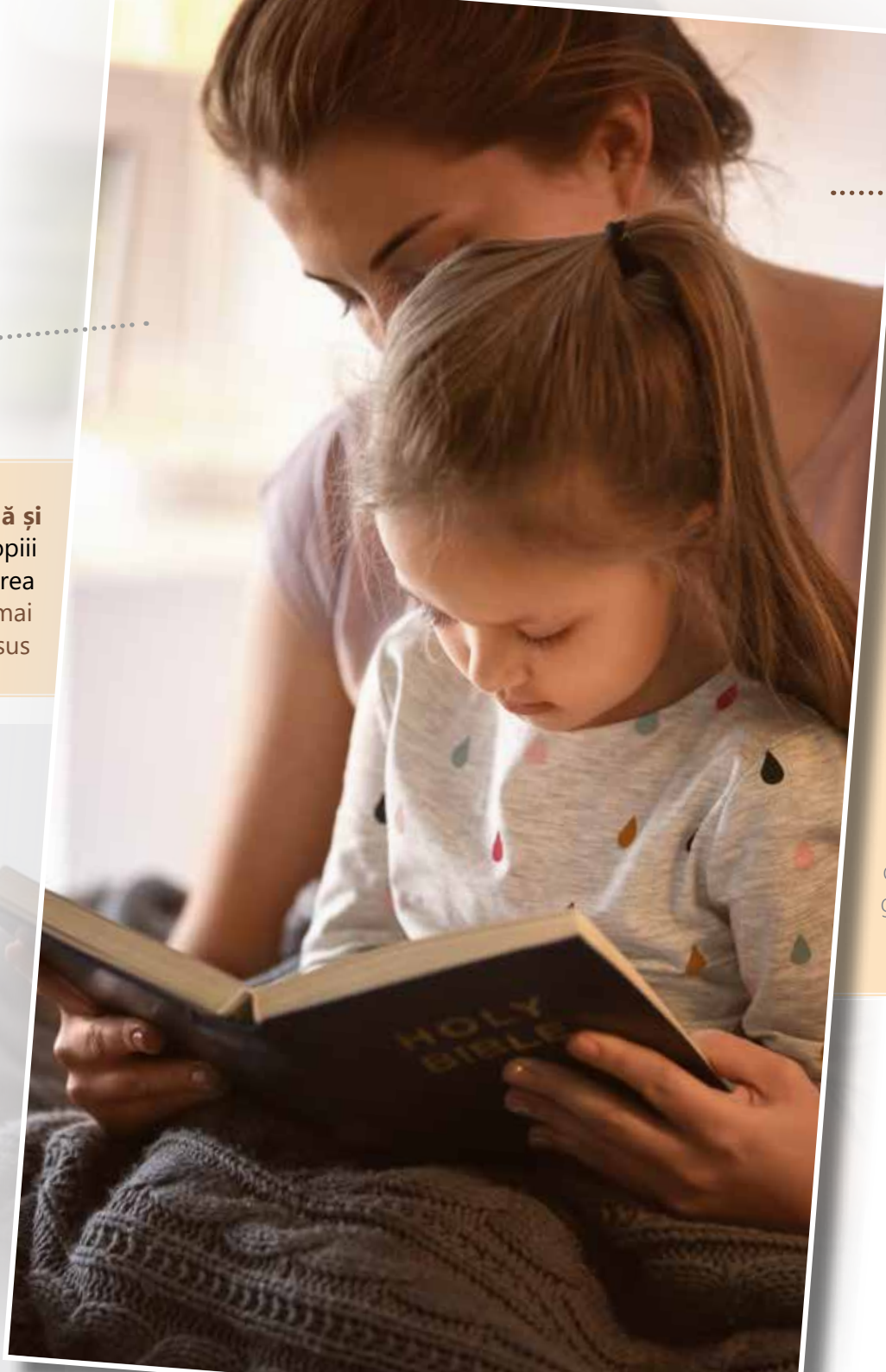

¹ Mai există și un al treilea: responsabilitatea copiilor. Ei trebuie să decidă pentru ei înșiși, ceea ce înseamnă că pot refuza să vină la Domnul Isus. Acest lucru însă nu face obiectul articolului nostru.

Apoi trebuie să rămână
cu El pentru totdeauna —
adică, să-L primească
pe El ca Domnul vieții lor pe care
să dorească să-L
slujească și să-L urmeze.

Desigur că educația trebuie să cuprindă și deprinderi pentru viață pe măsură ce copiii cresc, mai ales în ceea ce privește relaționarea cu alți oameni. Însă obiectivul nostru cel mai important este ca ei să-L primească pe Isus ca Mântuitor și Domn.

b) Cum anume îi aducem la El? Prin două moduri principale. Primul este să le arătăm un exemplu bun. În general, copiii iau seama la acțiunile noastre mult mai mult decât la cuvinte. Dacă ei văd că noi Îl urmăm pe Domnul Isus trăind zi de zi în comuniune cu El, le vom crea contextul potrivit și dorința de a face și ei la fel. Dacă, dimpotrivă, ei văd în viața noastră egoism și ipocrizie, îi împiedicăm să vină la Domnul. Al doilea mod principal este să începem să le vorbim despre El cât putem de devreme, să ne rugăm și să cântăm împreună cu ei. Aceasta este cea mai bună sămânță pe care o putem semăna în inimile lor și este deosebit de necesară la această vârstă.

Harul

Ce face Domnul Isus în harul Său minunat? Va respinge vreodată pe cineva care vine la El? Nu, niciodată! El îi primește pe aceia care vin la El — fie ei adulți sau copii. Este minunat să vedem cum El a făcut cu mult mai mult decât se așteptau cei care i-au adus pe copii. Ei voiau ca Domnul să-i atingă. Dar ce face El? Îi ia în brațe, Își pune mâinile peste ei și îi binecuvântează. Iată ce face Domnul Isus și astăzi când sunt aduși copiii la El. El face „nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi” (Efeseni 3.20).

a) El îi ia în brațe. Brațul vorbește nu doar despre tărie și putere, ci și despre apropiere și afecțiune. Când copilul stă în brațele mamei sau ale tatălui său, aude și simte bătăile inimii părintelui și știe: „Mama/ tata mă iubește!”. Dacă ne aducem copiii la Domnul Isus, să știm că i-am adus la Cel care îi iubește cu o dragoste care nu se schimbă!

Dacă vin la El,
vor găsi în El cel mai bun
prieten pe care
l-ar putea avea vreodată.

b) El își pune mâinile peste ei. Aceasta nu înseamnă doar identificare, ci, în mod deosebit în contextul de aici, înseamnă protecție. Mâna Lui puternică îi va proteja. Copiii noștri trebuie să știe — și trebuie s-o știm și noi — că El este mai puternic decât toate influențele și puterile din această lume. Pericolele există și suntem conștienți de ele, dar în același timp ei trebuie să știe că sunt protejați cum nu se poate mai bine.

c) El îi binecuvântează. Acest cuvânt înseamnă a-i vorbi de bine și a le dori ce este cel mai bun. Ca părinți, trebuie să le dorim supremul bine copiilor noștri, deși, cu tristețe o spunem, deseori facem greșeli. Domnul nu greșeste niciodată. El dorește să ne binecuvânteze și să ne dea tot ce este spre binele nostru și al copiilor noștri.

O încurajare finală

Trăim într-o vreme dificilă și periculoasă pe care Biblia o numește „zilele din urmă” (citiți 2 Timotei 3.1-5). Ne putem întreba: „Cum vor supraviețui copiii noștri?”. Poate auzim și păreri unora care spun că este iresponsabil să ai copii astăzi. Totuși, răspunsul față de toate acestea este clar: „Voi (...) le-ați învins, pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume.” (1 Ioan 4.4). Să ne gândim la Amram și la Iochebed, părinții lui Moise (Exod 2). Ei ar fi putut spune că este prea periculos să aibă un al treilea copil, însă credința lor a fost vie și activă (Evrei 11.23) și au învins amenințarea lui Faraon.

Dragi părinți, să avem credință în Domnul nostru Isus Hristos! Să nu uităm un lucru: dacă ne împlinim responsabilitatea (în ciuda neajunsurilor noastre) și ne aducem copiii la El (aceasta și în rugăciune), putem lăsa totul în mâinile Lui. David i-a spus odată lui Abiatar care se afla în cel mai mare pericol: „Rămâi cu mine, nu te teme; pentru că cel care caută viața mea caută și viața ta; și la mine vei fi bine păzit.” (1 Samuel 22.23)

Brățele Lui îi țin
pe copiii noștri.
Mâinile Lui
îi protejează.
El îi iubește și
binecuvântarea Lui este peste ei.

Ernst-August Bremicker

Tu și casa ta

Orice părinte creștin ar trebui să se întrebe în conștiința lui:

„Contez pe Dumnezeu pentru casa mea și îmi conduc casa pentru Dumnezeu?”

Cu siguranță, o întrebare solemnă; totuși, din nefericire, foarte puțini îi mai conștientizează forța și însemnătatea. În acest punct poate că cititorul ar vrea să ceară o dovadă din Biblie care să justifice această idee, de a conta pe Dumnezeu pentru casele noastre. Așa că voi începe cu citate din Scriptură. Voi da unul din istoria lui Iacov: „Și Dumnezeu a zis lui Iacov: «Ridică-te, suie-te la Betel»” (Geneza 35.1).

Părea un mesaj adresat lui Iacov personal. Dar el nu s-a văzut nici măcar o clipă deconectat de familia lui, fie vorba de privilegiu, fie de responsabilitate, de aceea citim imediat mai departe:

„Și Iacov a zis casei sale și tuturor celor care erau cu el: «Scoateți dumnezeii care sunt în mijlocul vostru și curățiți-vă și schimbați-vă hainele. Și să ne ridicăm și să ne suim la Betel»” (versetele 2-3).

Aici vedem că o chemare adresată lui Iacov pune toată casa acestuia sub responsabilitate. El a fost chemat să urce la casa lui Dumnezeu, iar

această cerință îi sugerează imediat conștiinței dacă propria sa casă era în starea potrivită pentru a răspunde la o asemenea chemare.

Deschidem acum la primele capitole din Exod, unde găsim patru obiecții ale lui Faraon în legătură cu eliberarea deplină și separarea lui Israel, dintre care una era specific îndreptată spre „micuți”.

Motivul pentru care trebuia să-și ia tot cu ei, inclusiv pe micuții lor, era că aveau să țină o sărbătoare pentru Domnul. Firea ar putea spune: „O, dar ce pot să priceapă aceste mici fapte despre o sărbătoare pentru Domnul? Nu vă este teamă că îi faceți să devină formalști?”. Răspunsul lui Moise este simplu și decisiv: „Vom merge cu tinerii noștri ... pentru că avem o sărbătoare pentru Domnul.” Sub nicio formă nu ar fi căutat ceva pentru ei înșiși și altceva pentru copiii lor. Nu visau la Canaan pentru ei înșiși și la Egipt pentru copiii lor. Cum ar fi putut gusta din mana pustiei sau din grâul vechi al țării în timp ce copiii ar fi mâncat prazul, ceapa și usturoiul din Egipt? Imposibil așa ceva!

Pentru Moise și Aaron, un astfel de comportament nu avea sens. După ei, chemarea cu care îi chemase Dumnezeu era valabilă și pentru micuții lor. Mai mult, dacă și-ar fi lăsat copiii acolo, nici n-ar fi ieșit bine din Egipt că s-ar fi și întors la ei. Satan era perfect conștient că astfel vor sta lucrurile, așa că înțelegem motivul din spatele obiecției lui Faraon: „Nu așa; mergeți deci voi, bărbații” (versetul 11).

C H Mackintosh

„Și i-au întors pe Moise și pe Aaron la Faraon. Și el le-a zis: «Mergeți, slujiți Domnului Dumnezeului vostru. Cine și care vor merge?» Și Moise a zis: «Vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu fiii noștri și cu ficele noastre; cu turmele noastre și cu cirezile noastre vom merge, pentru că avem o sărbătoare pentru Domnul.»” (Exod 10.8-9).

Altarul familiei

„Ghedeon a zidit acolo un altar Domnului și l-a numit «Domnul păcii». Până în ziua aceasta el este încă în Ofra din Abiezer”. Și a fost așa: în noaptea aceea, Domnul i-a zis: «Ia vițelul pe care-l are tatăl tău, al doilea taur de șapte ani, și dărmă altarul lui Baal pe care-l are tatăl tău (...) Și zidește un altar Domnului Dumnezeului tău pe vârful acestei întărituri.» (Judecători 6.24-26).

Se închină
el și
ascultă de
Dumnezeu în
dreptul lui?

Atunci aceeași ascultare se cere în tot cercul responsabilităților lui. Cum să devină eliberatorul întregului Israel în timp ce familia lui este în robie? El să zidească altarul Domnului pentru întregul Israel, iar cei mai apropiați și dragi lui să se plece înaintea lui Baal?

Cercul influenței divine
se extinde dinspre centru.

Mulți sunt tentați să inverseze această ordine. Poate sunt plini de râvnă în ceea ce privește altarul lui Dumnezeu pentru întreg poporul, dar în casele lor nu l-au zidit niciodată. Aplicați aceasta la altarul familiei, pe drept numit astfel. Cum poate cineva, neglijând altarul casei lui, să se bucure de privilegiile altarului public?

Dacă este prea timid să citească
din Cuvânt și să se roage cu familia,
cum să se aștepte la libertate și
binecuvântare în rugăciunea publică?

Ghedeon are nevoie de toată credința lui pentru următorul pas al ascultării. Trebuie să dărmă altarul lui Baal pe care-l are tatăl său, să taie așera sau stâlpul și să jertfească un taur pe altarul Domnului. Acesta era pasul următor normal, ca închinarea de care tocmai se bucurase (versetul 24) să devină deplină. Dumnezeu nu-și va împărți gloria cu Baal. Unul dintre cele două altare trebuie dărâmat. Ghedeon urmează să-și onoreze numele, care înseamnă „tăietorul”, și să-și arate vigoarea credinței și realitatea ascultării. Dar ce test cercetător de inimă are acum înaintea! Trebuie să-L înalțe pe Domnul în propria casă. După ce relația lui personală cu Dumnezeu a fost stabilită și, cum am spune, și-a câștigat victoria în privat, acum trebuie să stabilească aceste relații în cercul propriei case.

Nu vreau să limitez sensul textului la acest aspect, dar și aici, ca în multe alte situații, o chestiune punctuală arată o stare generală. Nu este ușor lucru să zidești altarul lui Dumnezeu peste ruinele altarului lui Baal. Mulți L-au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos în public, dar în casele lor au fost prea slabi să o facă. Aici este testul. Trebuie să o facem, altfel nu va exista progres.

Samuel Ridout

Familia

în Psalmii 127 și 128

„Dacă nu zidește Domnul casa, în zadar lucrează cei care o zidesc.”
(Psalmul 127.1)

Cine își începe căminul cu Domnul, cu siguranță nu zidește în zadar. Copiii lui vor fi „o moștenire de la Domnul ... o răsplată”. Va fi „ferice” de acel tată — expresie ce apare de trei ori în acești doi Psalmi — în măsura în care se teme de Domnul și umblă în căile Lui.

Alături de aceasta citim: „Soția ta va fi ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; fiii tăi, ca niște ramuri de măslin în jurul mesei tale.” (Psalmul 128.3) Aici vedem familia unită: soția, sursa bucuriei (vița), iar copiii, ca măslini care dau untdelemn, imagine a Duhului Sfânt. Aici este binecuvântarea lui Dumnezeu, care vine din Ierusalim (imagine a adunării). Sunt prezenți și nepoții „fiii fiilor tăi” (versetul 6). Da, într-adevăr, casa a fost zidită de Domnul, iar tatăl a fost o binecuvântare pentru întreaga familie.

Vedem accentuat în acești psalmi ce plăcut este ca timpul de citire a Bibliei în familie să fie o bucurie pentru copii, astfel încât ei să nu spună, de exemplu: „Nu putem sări peste citit în seara asta?”. Din contră, momentul devoțional trebuie adaptat nivelului lor de înțelegere și astfel ei să ia parte la el cu bucurie și interes. Cât copiii sunt încă mici, este bine să limităm acest moment la istorioare interesante, trecând ușor-ușor la adevăruri mai abstracte, mai ales la cele din Noul Testament. Le putem pune întrebări potrivit cu vârsta lor, astfel încât ei să participe în mod activ. Putem folosi pentru aceasta imagini din Vechiul Testament.

Nu este suficient dacă citim câteva versete, spunem câteva cuvinte, ne rugăm și gata ... iar copiii răsuflă ușurați! Dimpotrivă, trebuie să ne gândim atent la ce facem și chiar să pregătim textul pe care vrem să-l citim și, cu ajutorul Domnului și al Duhului Său, să extragem din text acele gânduri care sunt potrivite pentru copiii noștri, care să fie spre beneficiul și bucuria lor. Ce fericită este familia care se adună astfel în jurul mesei! Domnul Isus a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine” (Marcu 10.14). Dacă îi învățăm să-L iubească pe Domnul Isus, ei vor veni la El. Dar îi putem și împiedica — nu intenționat, desigur — dacă facem citirea Bibliei un lucru plictisitor prin citirea unor pasaje sau comentarii care sunt prea greu de înțeles pentru vârsta lor. Și le facem rău și dacă spunem cuvinte nefavorabile despre vreun frate, despre profesorul lor de la școala duminicală sau despre vreo rudă ori prieten de familie.

Mai presus de toate, să trezim în copiii noștri dorința de a veni la Domnul Isus, fără a le pune înaintea responsabilități care să-i sperie și fără a le impune reguli aspre! Mai degrabă să-i învățăm să asculte „pentru că aceasta este plăcut în Domnul” (Coloseni 3.20). În felul acesta, pe măsură ce copilul crește și devine tot mai responsabil, el va dori din inimă să încerce, cum spune în Efeseni 5.10, „ce este plăcut Domnului”.

Georges André

Îndemnul lui Pavel către părinți

În Efeseni 6.4 scrie : „Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub mustrarea Domnului.”

Cuvântul grecesc pentru „a nu provoca” este unul folosit rar (singurul loc unde mai apare în Noul Testament este în Romani 10.19).

Substantivul care derivă din acest cuvânt se găsește doar în Efeseni 4.26, unde are sensul de „iritare”; ceva te-a iritat, iar Domnul spune „să nu apună soarele peste iritarea voastră”. Atunci îndemnul către tați ar putea fi redat astfel:

„Voi, taților,
nu-i iritați pe copiii voștri.”

Ce ușor este să-i irităm! Nu este un cuvânt atât de tare ca a-i mânia. Poate fi vorba de tachinările pe care ni le permitem prea adesea față de copiii noștri. Poate credem că avem dreptul să-i tachinăm și că le facem un bine. Din contră, nu este decât neascultare directă față de Cuvântul lui Dumnezeu, care va produce mai mult ca sigur roade amare.

Ni se spune „să-i creștem”. Cuvântul de aici este folosit și în Efeseni 5.29 unde citim că Hristos „hrănește” Adunarea. Noi nu trebuie să-i „conducem” pe copii, ci să-i „creștem”; ce diferență! Trebuie să-i „creștem” în „disciplina [sau hrănirea]... Domnului”. Cuvântul tradus cu „hrănire” înseamnă, literal, „creșterea/ aducerea la maturitate a unui copil”, și se găsește și în 2 Timotei 3.16 unde este tradus cu „instruire”. Acolo este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura, care ne instruește, ne hrănește. În Evrei 12.5, 7, 8 și 11 găsim același cuvânt tradus cu „disciplinare”. Aceasta include acțiunile disciplinare și pedepsele pe care suntem responsabili să le aplicăm față de copiii noștri, lucru despre care Scriptura ne spune că „pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dătător de pace al dreptății.” (Evrei 12.11).

Suntem neascultători față de Domnul dacă nu ne disciplinăm copiii, așa cum putem vedea în atitudinea lui Eli față de fiii lui. Să nu pierdem din vedere că în creșterea copiilor noștri este inclusă disciplina, alături de educare, învățare, instruire — fiecare dintre acestea fiind de maximă importanță pentru ei. Toate acestea sunt cuprinse în expresia „creșteți-i”.

Dar mai este un cuvânt. Trebuie să-i creștem „în disciplina și sub musturarea Domnului”. Cuvântul „mustrare” înseamnă, în mod literal „a atenționa” sau „a aduce aminte”. Cei mai mulți copii tind să uite, iar noi trebuie, ca parte a educării lor, să le aducem aminte. Acest lucru cere multă răbdare. Poate că acest cuvânt include și ideea de învățare, îndemnare, avertizare, dar în mod sigur nu amenințare. Trebuie să avem toate aceste lucruri, dar toate să fie „ale Domnului”. Și să ținem minte: niciodată să nu-i irităm.

În Coloseni 3.21 găsim încă un îndemn scurt adresat taților, care ocupă un singur rând în ediția mea în limba greacă, dar cât de multe se cuprind în el! „Taților, nu-i întărați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați.” Cuvântul „a întăra” de aici nu se mai găsește în Noul Testament decât în 2 Corinteni 9.2. Dumnezeu și Tatăl nostru este Dumnezeu oricărei mângâieri, iar noi nu trebuie să facem nimic din ce i-ar descuraja pe copiii noștri.

*Caracterul nostru față de ei trebuie să fie precum caracterul Tatălui nostru față de noi: o încurajare.
Fie ca Domnul Însuși să ne învețe
cum să facem aceasta potrivit cu voia Lui:
să fim imitatori ai Lui (vedeți Efeseni 5.1).*

Unii dintre noi privim în urmă cu regret amar la momentele în care ar fi trebuit să ne mustrăm copiii și n-am făcut-o, iar acum este prea târziu. Fie ca cei dragi care citesc aceste rânduri și cărora li s-a greșit astfel să ierte aceste neajunsuri și, crescând, să nu aibă niciodată, la rândul lor, astfel de regrete.

Deși pentru mame nu ar părea să existe vreun îndemn special, avem în Biblie un mesaj deosebit de important pentru femeile tinere (deci, clar, și pentru mamele tinere). Apostolul îi spune lui Tit despre datoriile femeilor mai în vârstă, printre care datoria de a le „învăța” sau a le „mustra” pe cele tinere (Tit 2.4). Acesta este un cuvânt remarcabil, iar în Noul Testament este folosit numai aici. În mod literal înseamnă „a readuce pe cineva în simțiri”. Găsim cuvinte foarte asemănătoare încă de trei ori în același capitol, traduse cu „chibzuiți/ chibzuite”. Așadar, femeile mai în vârstă trebuie „să le deprindă [sau să le învețe] pe cele tinere să-și iubească soții, să iubească și copiii [sau să fie atașate de soți și de copii], să fie chibzuite, curate [sau pure, neîntinate], gospodine [literal: casnice/ care lucrează acasă — un cuvânt de mare necesitate astăzi, când tendința este de a lucra departe de casă], bune, supuse soților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu.” (versele 4-5).

A dori ce este cel mai bun pentru copiii noștri

„Și Naomi, soacra ei, i-a zis: «Fiica mea, nu-ți voi căuta eu odihnă, ca să-ți fie bine?»” (Rut 3.1)

Prin dorința ca nora ei să aibă odihnă, Naomi este un exemplu demn de urmat pentru părinți. În tumultul și în nesiguranța vieții cotidiene, copiii au nevoie să fie conștientizați de siguranța credinței în Hristos. Prea adesea părinții creștini caută binele și siguranța copiilor numai în cele pământești, precum succesul în lumea aceasta, și le neglijează pe cele spirituale. Totuși, orice este în lume și nu corespunde cu gândul lui Dumnezeu este un lucru nesigur, oricât de convins ar fi omul de aparenta siguranță a circumstanțelor de aici, de jos. Credința tinerilor trebuie să fie tot mai solid întemeiată, din anii copilăriei și până la maturitate, când devin responsabili pentru propria viață, astfel încât ei să învețe să se bazeze numai pe Domnul și pe călăuzirea Lui. Doar așa este asigurată odihna desăvârșită.

Brian Charles Price

Familia creștină

Unii dintre noi am crescut într-o **familie creștină**, dar realizăm noi ce **mare binecuvântare** este aceasta? Credincioșii care nu au avut acest privilegiu cunosc greutățile și dezavantajele legate de a trăi într-o familie care nu urmează Cuvântul lui Dumnezeu.

Caracteristici ale unei familii creștine

În primul rând, familia creștină trebuie să fie un cămin, o casă. Sunt familiile noastre un cămin pentru părinți și copii? Suntem nerăbdători să ajungem acasă? Ne bucurăm să fim acolo? Sunt unii oameni care parcă niciodată nu sunt acasă. Să fie oare din cauza tulburărilor și certurilor care caracterizează acea casă și de care ei abia așteaptă să scape?

Domnul a spus în Ioan 14.1-3: „Să nu vi se tulbure inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine. Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.”

Suntem străini și călători în această lume — nu avem aici o „cetate statornică” (Evrei 13.14) — dar când vom ajunge în cer vom fi acasă. De ce? Pentru că

acolo sunt Tatăl și Domnul Isus. Iată ce face din acel loc casa noastră. Așteptăm noi cu dor să fim acolo? Această ne arată ce ar trebui să însemne și familiile noastre: „acasă”. Dar dacă părinții sunt mai mult plecați, se vor simți copiii acolo acasă? Să cugetăm bine la acest lucru.

În al doilea rând, familia creștină trebuie să fie un adăpost sigur împotriva lumii. Sau sunt casele noastre deschise să primească orice? Atât de lesne poate lumea să pătrundă chiar în sufrageria noastră prin televizor, internet etc. Dacă le permitem copiilor să facă ce vor cu telefoanele mobile sau cu alte dispozitive, să nu fim surprinși, dacă vor primi lumea cu totul în camerele lor.

Tinerilor, voi știți bine ce este acolo, în lume. Iată motivul pentru care părinții voștri sunt responsabili să vă asigure un loc de siguranță și de adăpost. Deja sunteți expuși la tot felul de lucruri în lume, dar când veniți acasă trebuie să fiți protejați și adăpostiți de ea. Satan și lumea lui nu au acces în casa Tatălui — un loc pe veci în siguranță.

În al treilea rând, citim în 1 Ioan 3.1: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu”. **Familia creștină trebuie să fie locul în care domnește dragostea necondiționată.** Părinți, cum vă raportați la copiii voștri? Îl preferați pe vreunul dintre ei pentru că este mereu ascultător? Îl iubiți mai mult decât pe ceilalți? Copiii simt imediat diferențe de felul acesta. Gândiți-vă la familia din Geneza în care tatăl îl iubea în mod deosebit pe unul dintre copii, iar mama îl iubea pe celălalt (Geneza 25.28). Care a fost rezultatul? Numai necazuri. De ce vă iubiți copiii? Pentru că sunt cuminți? Nu, ci pentru că sunt copiii voștri.

**De ce ne iubește Tatăl, pe mine și pe tine?
Pentru că suntem copiii Lui.**

El ne-a iubit mai înainte de a fi lumea —
cu o dragoste eternă —
nu pentru că ar
fi fost în noi ceva
vrednic de a fi iubit,
ci pentru că El
este dragoste
(1 Ioan 4.8).
Așadar, dragostea
necondiționată
trebuie să domnească în familia creștină.

Un cuvânt pentru copii

Dumnezeu vrea să le vorbească direct copiilor, așa că iată o întrebare pentru toți copiii, chiar și pentru cei mici:

„Îți dai seama
că Dumnezeu poate să-ți
vorbească direct din
Cuvântul Său, Biblia?”

Începe să o citești devreme. Despre familie, un singur lucru are El să-ți spună: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept.” De părinții trebuie să ascultați în trei feluri:

1. de bună voie,
2. imediat,
3. în totalitate.

De fiecare dată este mișcător când citim povestea lui Iosif. Ce exemplu ne este el! Avea o misiune foarte dificilă. Tatăl lui i-a zis: „«Nu pasc frații tăi turma la Sihem? Vino, și te voi trimite la ei.» Și el i-a zis: «Iată-mă!»” (Geneza 37.13).

Știa cum sunt frații lui — îl urau — și totuși l-a ascultat de bună voie pe tatăl său, la fel cum Avraam a ascultat de Dumnezeu când El i-a cerut să-l aducă ardere-de-tot pe Isaac și „s-a sculat dis-de-dimineață” pentru aceasta (Geneza 22.3). Iosif a ascultat imediat și complet. Ar fi putut să spună: „M-am dus până la Sihem, dar frații mei nu erau acolo, așa că m-am întors acasă.” Dar nu, el i-a căutat până i-a găsit. A făcut treaba până la capăt și la fel vrea Dumnezeu să facem și noi.

Exemplul cel mai minunat este Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a devenit om. Deși era perfect, „era supus” părinților Lui, Maria și Iosif, în ciuda imperfecțiunilor lor (Luca 2.51). Aveți de ales, dragi copii: puteți urma această cale a binecuvântării sau alta care va aduce multă durere părinților voștri.

..... Un cuvânt pentru părinți

În Luca 1.6, Zaharia și Elisabeta ne oferă un exemplu minunat: „amândoi erau dreptți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără vină în toate poruncile și rânduielile Domnului.” Erau un cuplu unit. În primul rând, făceau ce era drept în ochii Domnului. Noi când începem să facem aceasta? Desigur, ar trebui chiar de pe acum, când suntem tineri. Aici nu este vorba despre dreptatea lui Dumnezeu pe care cei credincioși o au în Domnul Isus în virtutea lucrării Lui de pe cruce, despre care vorbim adesea, ci despre dreptatea practică. *Facem noi zilnic ce este drept în ochii Domnului? Dacă ne vom deprinde la aceasta, vom deveni un bun exemplu pentru copiii noștri, dacă Dumnezeu ni-i va dărui.*

În al doilea rând, Zaharia și Elisabeta umblau potrivit Scripturii în toate poruncile și rânduielile Domnului. Pentru aceasta este nevoie să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu ca întreg — nu doar câteva versete preferate — și să-l aplicăm în viață. Iată încă un lucru care trebuie început devreme și care nu poate fi amânat pentru timpul când vom avea copii, pentru că atunci ei ne vor ocupa timpul.

Însă, ca tineri necăsătoriți, să folosim acum timpul pe care îl avem pentru a studia Cuvântul, ca să fim pregătiți dacă ne vom întemeia o familie.

În al treilea rând, Zaharia și Elisabeta umblau în teamă de Domnul, fără vină, adică se temeau să facă vreun lucru care nu l-ar fi plăcut lui Dumnezeu. Ce exemplu! Nu vorbeau mult; nu pregătiseră vreo predică lungă pe care să o citească fiului lor, Ioan. Nu, ci umblau, lucru care vorbește despre modul lor de viață, așa că nu este de mirare că Dumnezeu i-a ales să fie părinții copilului promis de El cu mult timp înainte.

Să învățăm și noi de aici, astfel încât copiii noștri să poată trăi și crește într-o casă **unde ambii părinți umblă potrivit Scripturii, fac ce este drept înaintea Domnului și se tem de El.**

Părinții mai au o sarcină importantă, pe care o găsim ilustrată în Evrei 11.23: „Prin credință, Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinții lui, pentru că au văzut că era frumos copilășul, și nu s-au temut de porunca împăratului.” Precum părinții lui Moise, și noi trebuie să împiedicăm lumea, pe cât posibil, să pună mâna pe copiii noștri. Ei și-au dat seama că Faraon l-ar fi ucis pe Moise dacă ar fi aflat de nașterea lui. Ce au făcut atunci? L-au ascuns, dar nu numai atât. Au avut grijă de el, pentru că altfel el ar fi început să plângă și aceasta s-ar fi auzit. Pe de-o parte trebuie să ne ascundem copiii de lume, dar în același timp trebuie să îi îngrijim și să-i hrănim, crescându-i în disciplina și sub mustrea Domnului.

Sunt unii părinți care abia așteaptă să-i trimită de acasă pe copii la creșă cu mult înainte de a trebui să meargă la școală. Dar astfel nu fac decât să-i expună la lucruri din lumea aceasta care nu le sunt necesare sau care pot fi chiar periculoase. A venit totuși o zi când părinții lui Moise n-au mai putut să-l țină acasă și această zi vine și în cazul nostru, când copiii trebuie să iasă în lume la școală sau la muncă. Părinții lui Moise au pregătit un coș și au pus copilășul în el — imagine a Domnului Isus, Căruia îi putem încredința pe copiii noștri. El este în stare să-i păzească, dar nu trebuie să-i dăm în mod deliberat lumii. Mulți părinți au procedat astfel, spre marele lor regret.

Un cuvânt pentru tați

„Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplină și sub mustrarea Domnului.” (Efeseni 6.4)

Dumnezeu, Tatăl nostru, ne este exemplul desăvârșit:

„Și, dacă-L chemați ca Tată pe Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă după lucrarea fiecăruia, umblați în temere în timpul pribegiei voastre” (1 Petru 1.17). Tații ar trebui să fie caracterizați de două lucruri.

Mai întâi, ei nu trebuie să pretindă respectul familiilor lor,

cisă-l câștige. Dacă le predicăm copiilor cum trebuie să se poarte, dar noi înșine nu ne purtăm astfel, vom pierde respectul lor. Ne vor spune: „Tu nu faci ce spui!”

Iată, deci, că trebuie să existe atât respect, cât și încredere deplină.

Dar versetul acesta vorbește și despre a chema (sau invoca) numele Tatălui, lucru care are de-a face cu al doilea aspect al relației pe care tații ar trebui să o aibă cu copiii lor. Trebuie să menținem o atmosferă de apropiere și încredere, astfel încât copiii să știe că pot veni și vorbi cu noi oricând au o problemă. Sunt unii tați atât de rigizi, încât copiilor aproape că le este frică de ei — dacă fac vreo greșală, știu că vor da de necazuri. Dacă menținem o astfel de atmosferă nepotrivită, ei nu vor veni nicio dată la noi, pentru că le va fi frică de reacția noastră.....

Efeseni 6.4 ne spune să nu ne provocăm copiii „la mânie”. Trei lucruri pot contribui la aceasta.

Primul: o atitudine egoistă. Dacă le tot cerem copiilor diverse lucruri spunând „Fă repede asta!” sau „Adu-mi asta acum!”, poate nu realizăm, dar îi tratăm ca pe niște sclavi. Un comportament egoist de felul acesta îi poate provoca și descuraja și, în final, vor renunța să mai încerce să ne fie pe plac.

Al doilea: să ne pierdem cumpătul. Dacă, după o zi grea în care totul parcă a mers prost la muncă, venim acasă unde băiețelul cel mic face vreo mică stângăcie și noi explodăm, copilul nu va ști ce-a venit pe capul lui. De ce? El simte că va fi pedepsit, dar se întreabă: „Cu ce-am greșit?”. Copilul nu poate pricepe ce ne-a făcut să reacționăm astfel. Ar trebui să fim suficient de maturi să ne controlăm și să ne păstrăm cumpătul.

Al treilea: așteptări nerealiste.

Nu putem pretinde unui copil de doi ani să se poarte ca unul de cinci ani. Chiar dacă ar încerca, nu va reuși, ceea ce îi va aduce frustrare și îl va provoca la mânie. În 1 Ioan 2.12-28 vedem trei stadii ale creșterii spirituale în care se găsesc copiii lui Dumnezeu: părinți, tineri și copilași. Ioan se adresează fiecărui grup în mod diferit, potrivit cu maturitatea și experiența lor. Așadar, să fim înțelepți și să ne creștem copiii într-o manieră adaptată vârstei și posibilităților lor.

Efeseni 4.6 ne mai spune că responsabilitatea de a-i crește pe copii „în disciplina și sub mustrarea Domnului” revine taților. Unii tați lasă

cu totul această pova-

ră pe umerii soțiilor lor, dar așa ceva nu este potrivit Scripturii. Tocmai am citit expresia „voi, taților”, așa că provocarea este:

*Fii un tată responsabil și
asumă-ți creșterea copiilor tăi.*

Două îndatoriri sunt cuprinse aici. Prima este disciplina, care înseamnă a observa greșeala unui copil și a o corecta. Există cazuri în care tații văd ceva greșit în purtarea copiilor și nu iau atitudine în niciun fel (avem un exemplu de felul acesta în 1 Împărați 1.6). Desigur, fiecare copil are personalitatea lui și trebuie să ținem cont de aceasta, ajustându-ne metodele de corectare prin înțelepciunea pe care ne-o dă Domnul.

A doua îndatorire este mustrarea sau îndemnarea, cu totul altă chestiune, care înseamnă a le arăta copiilor modul bun și corect de a acționa și a-i ajuta să urmeze această cale. Trebuie să fim echilibrați: unii tați accentuează disciplinarea și uită mustrarea, alții doar mustră și nu acționează nicio dată. Dar citim că aceste două lucruri trebuie să fie făcute în „Domnul”. El este ajutorul nostru și trebuie să fim în dependență de El.

..... Un cuvânt pentru mame

Unele femei au impresia că n-au nimic de făcut acasă — mai degrabă s-ar duce la serviciu — dar această listă ne arată cât de multe lucruri se pot face acasă. În cazul unei văduve care era nevoită să-și crească singură copiii, fără ajutorul soțului ei și tatălui lor, ea putea să facă și celelalte lucruri enumerate aici. Nicio femeie să nu creadă că a sta acasă cu copiii îi scade din valoare. Slujirea ei pentru Domnul poate fi foarte vastă și o bogată binecuvântare pentru familia ei, ca și pentru sfinți.

1 Timotei 5.10 enumeră câteva calități ale unei văduve creștine: „având mărturie în fapte bune: dacă a crescut copii, dacă a fost primitoare de oaspeți, dacă a spălat picioarele sfinților, dacă i-a ajutat pe cei necăjiți, dacă a urmărit orice faptă bună.” Ce listă uimitoare!

Dacă nu avem această perspectivă, poate ar trebui să mai medităm la cuvintele lui Pavel către Tit, când îi spune să le încurajeze pe „femeile în vârstă” să „le deprindă pe cele tinere să-și iubească soții, să iubească și copiii, să fie chibzuite, curate, gospodine, bune, supuse soților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu.” (Tit 2.3-5)

După ce au trecut prin viață și au crescut o familie, experiența femeilor în vârstă este foarte mare. Oare noi, care suntem mai în vârstă, ne luăm în serios responsabilitatea de a sta de vorbă cu tânăra generație? Poate că surorile tinere nu vor ca cele în vârstă să le vorbească în felul acesta, dar de ce să repetăm greșelile pe care le-au făcut alții în trecut? Nu e mai înțelept să ascultăm sfatul pe care femeile în vârstă ni-l pot, cu evlavie, oferi?

Observați că femeile în vârstă trebuie să le învețe pe cele tinere să-și iubescă întâi soții. Ordinea aceasta este importantă, pentru că niciodată copiii nu trebuie să ocupe un loc atât de prominent în afecțiunile noastre încât să se interpună în relația soț-soție. Nu, ci

Iar în Proverbe 31.27, femeia virtuoasă „supraveghează căile casei ei”. Cum poate o soție și o mamă să facă acest lucru, dacă este plecată de acasă în majoritatea timpului? A avea grijă de copiii noștri acasă implică patru lucruri:

În primul rând, să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă. De ce, de exemplu, copiii vin acasă la 18:00 dacă școala se termină la 16:00? Dacă noi înșine nu suntem acasă, nici nu vom ști că se întâmplă asta. De asemenea, pe cine aduc ei acasă? Ce fel de prieteni au? Dacă suntem acasă, vom observa aceste lucruri.

dragostea pentru soț trebuie să fie pe primul loc și apoi dragostea pentru copii

— **evident că la fel este și în cazul soțului**, în dragostea lui față de soție și față de copii. Dar mai departe Scriptura spune că femeile tinere trebuie să fie *gospodine*. Multe femei spun: „Aceasta nu mă satisface. De ce să stau acasă? În lume mă așteaptă o carieră. De ce să renunț la tot ce lumea îmi oferă?”. Acesta este duhul celor printre care trăim. Oare responsabilitatea casnică a femeii este un lucru demodat care era valabil doar în trecut, sau este un principiu al lui Dumnezeu care se aplică și astăzi?

Geneza, cartea începuturilor, ne oferă un exemplu în capitolul 18.6 unde citim despre cei trei oaspeți ai lui Avraam, pe care îl găsim afară din cort când sosesc ei, iar pe Sara o găsim în cort, pentru că acela era locul ei.

În al doilea rând, să auzi tu însuși conversațiile lor.

Dacă suntem acasă putem auzi ce fel de limbaj folosesc copiii și le putem spune, dacă trebuie: „Acest fel de limbaj rămâne afară. Poate îl auzi toată ziua la școală sau pe stradă, dar în casa noastră nu-l vom tolera.” Am fost vreodată în camera fiului sau fiicei noastre să auzim muzica pe care o ascultă acolo? Sau asta e treaba lor? Nu, ci suntem responsabili

pentru ce se petrece în casa noastră. Știm ce fel de muzică descarcă ei de pe internet? Își pun căștile și nu mai auzim nimic. Ne spun: „Nu pot să-mi fac temele fără muzică”; dar ar fi bine să auzim ce ascultă ei, astfel încât să le putem spune, dacă este cazul: „N-ar trebui să ascuți acest fel de muzică.”

În al treilea rând, să fim atenți la conduita noastră, care este foarte importantă și care vorbește mult mai tare decât toate cuvintele noastre. Cei mai mici ne urmăresc pretutindeni cu ochisorii lor și văd tot ce facem. Aceasta înseamnă că mamele au o influență extraordinară în bine sau în rău.

În al patrulea rând, să venim în rugăciune.

Ce facem când copiii vin acasă plânși pentru că au avut o zi proastă la școală? Ascultându-i, le putem spune „Bine, hai să aducem asta în rugăciune împreună.” În felul acesta îi învățăm în modul cel mai practic că pot aduce orice înaintea Domnului prin rugăciune și cerere. Le arătăm prin comportamentul nostru cum să-și rezolve problemele vieții. Rugându-ne cu ei îi vom ajuta să descopere cum rugăciunea schimbă perspectiva asupra problemei. Dar dacă mamele nu sunt acasă, nu vor putea face niciunul din aceste lucruri. Le va face altcineva sau nu le va face nimeni.

Așa că a vedea de casă nu este ceva demodat, ci este ceva ce Dumnezeu ne-a spus să facem, spre binecuvântarea copiilor noștri.

Nu este ușor să-i creștem pe copii într-un fel evlavios. Când ne uităm în urmă, ca părinți mai în vârstă, deseori ni se pare că am fost ori prea aspri, ori prea blânzi cu copiii noștri. Știm că toți greșim în multe feluri, de aceea îi încurajăm pe frații noștri tineri să învețe aceste principii încă de acum și să nu le lase pe mai târziu, când se vor confrunta cu greutățile pe care le-am descris, având deja copii și poate multe alte responsabilități de care să se ocupe. Să ținem minte că familia creștină trebuie să fie un cămin, un adăpost în siguranță, unde domnește dragostea necondiționată. Ca atare, este o baricadă împotriva lui Satan și a lumii lui. Fie ca Domnul, care este ajutorul nostru (Evrei 13.6) să ne binecuvânteze împreună cu familiile noastre!

Hansruedi Graf

Ordinea lui Dumnezeu în cămin

Să ținem cont că o mare parte din viața noastră se desfășoară acasă, ceea ce înseamnă că acolo este sfera principală a mărturiei noastre. Și ca lămurire la recurenta întrebare „Ce înseamnă mărturia?”, să ne amintim că, în mod sigur, o parte din aceasta ar trebui să fie a-L manifesta pe Hristos în casele noastre — Hristos în diferitele relații din familie. „Pentru că pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). Iată, cu adevărat, ce este mărturia, fie acasă, fie în adunare, fie în lume.

Edward Dennett

Case și familii din Scriptură

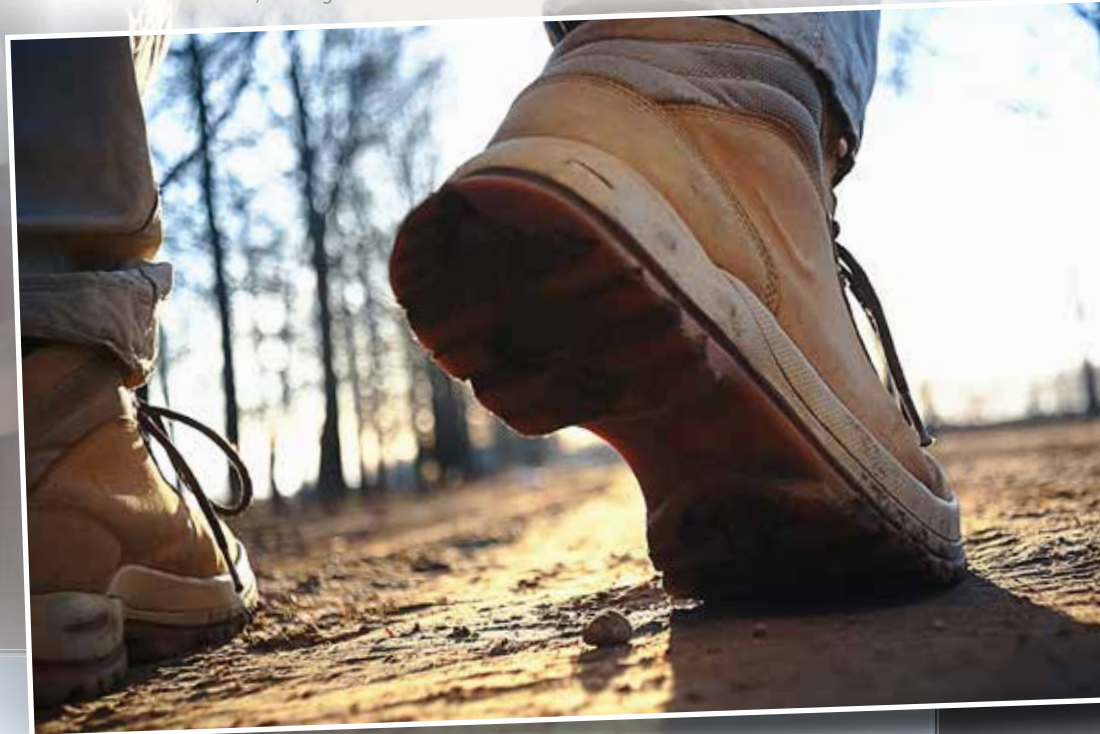

Mulți dintre noi cunoaștem citatul creștin care spune: „**Hristos este Cap al acestei case, oaspete nevăzut la fiecare masă și ascultător tăcut al oricărei conversații.**”

Apreciem acest punct de vedere, dar nu este foarte exact din punct de vedere scripturistic. Într-adevăr, în cazul unui cămin, alcătuit din tată, mamă și copii, și, poate, alții, bărbatul este capul casei.

Citim: „Hristos este capul oricărui bărbat, și capul femeii este bărbatul” (1Corinteni 11.3) și „Copii, ascultați de părinții voștri în toate, pentru că aceasta este plăcut în Domnul” (Coloseni 3.20). **Este o chestiune serioasă pentru orice bărbat creștin care este cap de familie: orice ar spune lumea, Dumnezeu îi cere socoteală pentru ce anume permite în casa lui.**¹

¹ La fel era și sub lege; vezi Numeri 30.2-15.

..... Să-L aducem pe Domnul Isus în casele noastre

În același timp este un privilegiu imens să conduci o familie creștină, precum și să faci parte dintr-o familie în care părinții Îl iubesc și

..... caută să-L urmeze pe Domnul.

Ce mare avantaj avem să-L cunoaștem pe Cel care a proiectat entitatea familiei și ne poate ajuta să o punem în practică! Chiar cele mai înstărite familii din această lume sunt distruse, precum cea a lui Iair, când vine o problemă.

Când Domnul Isus a ajuns acolo ca s-o învieze pe fiica lui Iair, „i-a văzut pe cei care cântau din fluier și mulțimea tulburată” (Matei 9.23). Fără îndoială, era un obicei al vremii, însă înțelegem ce atmosferă de jale și haos era acolo. Astăzi casele sunt invadate de o mulțime de oameni, lucruri și influențe străine de intențiile lui Dumnezeu. Cu siguranță, cei din casa lui Iair l-au luat în râs pe Domnul pentru ceea ce spusese, însă mai-marele sinagogii era atât de disperat, încât a urmat instrucțiunile Lui. Când mulțimea a fost scoasă afară și Domnul a intrat și a luat-o de mână pe fiica lui, ea s-a ridicat și „vestea aceasta a ieșit în tot ținutul acela” (versetul 26).

.....

Iată ce vrea Dumnezeu
să fie casele noastre:
un far de lumină și pace
într-o lume întunecată
și tulburată. Pentru aceasta,
trebuie să-L aducem
înăuntru și să ascultăm de El,
așa cum a făcut Iair.

.....

În casa lui Simon și a lui Andrei avem cu totul altă atmosferă. Când Domnul Isus a venit de la sinagogă și a găsit-o pe soacra lui Simon zăcând cu febră, îndată l-au vorbit despre ea și „El S-a apropiat și a ridicat-o, apucând-o de mână; și îndată a lăsat-o febra; și ea le slujea.” (Marcu 1.30-31). Era o situație urgentă, dar nu vedem disperare, pentru că cei din casă îl știau deja pe Domnul și aveau încredere în El.

Vedem în expresia „l-au vorbit” o imagine a rugăciunii. Atât de natural ar trebui să ne fie a ne îndrepta spre El pentru ajutorul și călăuzirea de care avem nevoie în familie și chiar în orice aspect al vieții!

Multe din scenele din Evanghelia după Luca se petrec în case. Prima este casa lui Zaharia și a Elisabetei și ne învață că o casă nu se definește prin numărul de camere sau prin calitatea mobilierului, ci prin caracterul persoanelor care o locuiesc. Aici, „amândoi erau drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără vină în toate poruncile și rânduielile Domnului” (Luca 1.6). Aceasta înseamnă că era o casă potrivită să-L primească pe cel mai important oaspete care-i putea trece pragul — chiar înainte să Se nască (versetele 39-43). Să luăm seama la două lucruri în mod deosebit:

În primul rând, Zaharia și Elisabeta împărtășeau aceste calități pe care Duhul Sfânt le arată în versetul 6 — erau una în credința lor și în dorința de a trăi plăcut înaintea Lui. În al doilea rând,

„nu aveau copil, pentru că Elisabeta era sterilă; și amândoi erau înaintați în vârstă” (versetul 7).

Trăiseră mult timp cu această normală dezamăgire și, totuși,

*casa lor încă putea fi folosită de Dumnezeu.
Fie ca aceasta să-i încurajeze pe cititorii
care nu au fost binecuvântați cu copii.*

Mai târziu în aceeași Evanghelie citim că Simon fariseul L-a rugat pe Domnul Isus „să mănânce cu el” (Luca 7.36). Domnul i-a citit gândurile cu privire la femeia din cetate care a îndrăznit să intre și care s-a așezat la picioarele Lui. El i-a spus: „Vezi tu această femeie? Am intrat în casa ta; apă pentru picioarele Mele nu Mi-ai dat, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul nu Mi l-ai uns, dar ea cu mir Mi-a uns picioarele.” (versetele 44-47)

Domnul știa și gândurile lui Zacheu înainte de a privi în sus și a-l vedea în sicomor, dar iată ce vorbe diferite îi adresează: „grăbește-te și coboară, pentru că astăzi trebuie să rămân în casa ta”. Diferită a fost și primirea făcută de Zacheu: „grăbindu-se, a coborât și L-a primit cu bucurie” (Luca 19.5-6). Aici era un păcătos care căuta — iată ce a făcut toată diferența. Casa lui Simon a rămas un loc rece și plin de critică după ce Domnul a plecat; a lui Zacheu însă era umplută de căldura și de bucuria prezenței Celui pe care îl găzduia. Nu scrie despre Zacheu că ar fi avut familie; și dacă avea soție și copii, Biblia nu ne spune. Aceasta înseamnă că istorisirea poate fi citită ca o încurajare pentru aceia dintre noi care sunt singuri.¹

¹ Putem să ne gândim, în aceeași idee, la ucenicul Ioan, căruia Domnul Isus i-a dat-o în grijă pe mama Sa (Ioan 19.25-27).

Fii oaspetele nostru

Ne gândim și la alte situații din această Evanghelie când oamenii L-au primit în casă pe Domnul. „Levi l-a făcut un ospăț mare în casa lui; și era mulțime mare de vameși și de alții care stăteau cu ei la masă” (Luca 5.29). Aceasta ne amintește de bucuria care trebuie să ne caracterizeze casele. „Marta L-a primit în casa ei” (Luca 10.38). Ce binecuvântare a venit astfel pentru ea, pentru Maria și Lazăr — și pentru Domnul Isus când era în Betania. Cleopa și însoțitorul lui — probabil soția lui — „L-au rugat stăruitor, spunând: «Rămâi cu noi»” (Luca 24.29). Ce întâlnire cu Domnul înviat au avut ei la acea masă în Emaus! S-au întors la Ierusalim în seara aceea să o împărtășească și cu ceilalți ucenici. Iată oameni schimbați, case schimbate.

Nu putem încheia această parte a meditației noastre fără a accentua importanța Cuvântului lui Dumnezeu în toate acestea. Însuși Domnul Isus a spus despre Scripturi: „ele sunt acelea care mărturisesc despre Mine” (Ioan 5.39). Când S-a apropiat de Cleopa și de însoțitorul lui pe drumul spre Emaus „le-a explicat în toate Scripturile cele despre El” (Luca 24.27). În casele noastre ar trebui să ne fie absolut natural să vorbim despre acestea zi de zi și astfel să avem „lumină în locuințele noastre”, cum era fizic pentru Israel în Egipt (vezi Exod 10.23). **Ca să folosim din nou cuvintele Domnului, în felul acesta punem lumina „în sfeșnic, și luminează pentru toți cei care sunt în casă” (Matei 5.15).**

Copiii noștri

Psalmistul declară: „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul” (Psalmul 127.3). Îi iubim în mod natural pe copiii noștri și ne îngrijim de dezvoltarea lor personală, fizică și mentală, dar cum rămâne cu binele lor spiritual? În mod evident, bunica lui Timotei, Lois, și mama lui, Eunice, l-au încurajat să-și însușească Scripturile (vezi Timotei 1.5 și 3.15). Acest lucru a fost cu atât mai important cu cât, din câte se pare, tatăl lui era necredincios.

În general,
mamele și tații au roluri
diferite și totuși complementare
în creșterea copiilor lor.

Pavel face aluzie la aceasta în 1 Tesaloniceni 2 când scrie despre el, Sila și Timotei că au fost „blânzi în mijlocul vostru, așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii. Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia, ci și propriile noastre vieți, pentru că ne erați prea-iubiți” (versetele 7-8). **Astfel este caracterul slujirii mamei în creșterea copiilor ei.**

Apoi Pavel scrie „vă îndemnam pe fiecare dintre voi ca un tată pe copiii lui, și vă mângâiam și vă mărturiseam, ca să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2.11-12).

Aceasta este responsabilitatea tatălui. Comparând Evrei 11.23 și Faptele 7.20 vedem că părinții trebuie să se susțină reciproc în rolurile lor: „Prin credință Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns

trei luni de părinții lui, pentru că au văzut că era frumos copilășul, și nu s-au temut de porunca împăratului” și „el a fost crescut trei luni în casa tatălui său”. **Să nu ne temem de „împăratul” neutralității de gen, care caută să răstoarne ordinea lui Dumnezeu în creație, ci mai degrabă să sărbătorim atribuțiile diferite pe care El le-a dat bărbatului și femeii, prin care ei își pot împlini rolul în creație, spre gloria Lui și binecuvântarea copiilor noștri. Și nu cumva să ne încurcăm unii pe alții în rolurile pe care Dumnezeu ni le-a dat.**

Ce bine este când copiii noștri se întorc
la Domnul Isus, îl primesc ca Salvator
și îl urmează ca Domn!

..... Case devotate

Cu drag atribuim aceasta harului lui Dumnezeu și, totuși, noi ca părinți suntem responsabili să-i învățăm pe copii cuvintele evangheliei. Noe este un exemplu pentru oricare tată credincios de astăzi: „fiind cuprins de teamă” sfântă, el „a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui” (Evrei 11.7). Cei din familia lui nu doar l-au auzit predicând adevărul, ci l-au și văzut trăindu-l, iar aceasta a avut un efect profund asupra lor. Când o lume întreagă a luat în răs avertismentele lui despre judecată, soția lui, fiii lui și soțiile lor l-au însoțit în corabie și au fost salvați.

Citim în Fapte despre „Crisp, mai-marele sinagogii” din Corint, care „a crezut în Domnul, împreună cu toată casa lui” (Fapte 18.8). Dumnezeu își găsește plăcerea în a mântui familii, cum găsim în repetate rânduri în Fapte (vezi capitolul 16.31). Dar este cu atât mai încurajator când citim despre familii de credincioși care au prețuit lucrurile Domnului și s-au dedicat intereselor poporului Său. Cei „ai Cloei”, foarte întristați de diviziunile din Corint, l-au informat pe apostolul Pavel ca pe singurul pe care-l știau că poate rezolva problema. Au avut nevoie de ceva curaj, pentru că el i-a și numit în epistolă.

Apoi, vedem „casa lui Ștefana ... cel dintâi rod al Ahaiei” care „s-au dedicat pe ei înșiși sfinților spre slujire”. Pavel îi îndeamnă pe corinteni să fie „supuși unora ca aceștia” (1 Corinteni 16.15-16). De ce? Pen-

tru că ei erau dăruți cu totul bunăstării unei familii chiar mai minunate, din care cu toții facem parte:

Familia lui
Dumnezeu.

Desigur, trebuie să admitem că sunt și copii care se dovedesc a fi foarte greu de crescut, din varii motive — fie psihologice, fie fizice, fie o combinație între cele două. Problemele acestea și cele financiare, cu care unii părinți se confruntă, trebuie să constituie obiectul rugăciunilor și grijii noastre. Lumea s-a schimbat, iar această schimbare a afectat copiii și împrejurările în așa fel încât deseori viața de familie nu mai seamănă deloc cu ceea ce era acum câteva decenii.

Trebuie să privim la familiile din poporul lui Dumnezeu care au copii și, dacă este nevoie, să fim gata să le ajutăm cu bucurie, nu într-un fel care să le condamne, ci mai degrabă care să aibă în vedere bunăstarea, demnitatea și binecuvântarea lor spirituală (poate că nevoia de acest fel de ajutor practic justifică numărul de referiri ale Bibliei la doici și slujnice). Poate suntem și în poziția de a da un sfat, dar să ne asigurăm mai întâi că este de la Domnul și că avem informația necesară și perspectiva corectă pentru a sfătui, mai ales când este vorba despre probleme în relații, de care multe familii suferă. Cu siguranță, este nevoie întâi de rugăciune. Domnul Isus să ne dea har pentru o astfel de slujbă!¹

¹ Trebuie să adăugăm că aceste gânduri prezentate mai sus se aplică și în cadrul problemelor legate de îngrijirea rudelor în vârstă (vezi 1 Timotei 5.3-8).

În 2 Timotei 1.16-17 apostolul spune „Domnul să dea îndurare casei lui Onisifor”. De câte ori această familie s-a lipsit de prezența capului ei, pentru ca acesta să poată rămâne în Roma pentru a-l înviora pe Pavel? De multe ori, fiindcă se pare că acum avea necazuri din cauză că „nu i-a fost deloc rușine de lanțul” lui Pavel și îl căutase „stăruitor”. De ani de zile familia lui Onisifor făcea acest lucru, pentru că citim mai departe despre cât de mult a slujit el în Efes (versetul 18). Acum părea că urmau să facă sacrificiul suprem.

Sfinții și-au folosit și locuințele pentru Domnul, iar aceasta cu un mare efect.

Fapte 9.43 ne spune că Petru „a rămas multe zile în lope la un oarecare Simon, un tăbăcar”. Având în vedere meseria gazdei, probabil nu era cel mai plăcut loc în care să stai, dar i-a oferit apostolului mult timp pentru rugăciune, în timp ce s-a bucurat de ospitalitatea fratelui său. Acolo i-a trimis Dumnezeu viziunea cu vasul care cobora din cer, plin cu vietăți de orice fel, din care era îndemnat să taie și să mănânce. Aceasta l-a pregătit pentru misiunea de a merge la Corneliu și de a predica națiunilor evanghelia (vezi Fapte 10).

Mai târziu, pe când era în închisoare așteptându-și execuția, „erau mulți adunați și se rugau” pentru el în „casa Mariei, mama lui Ioan, numit și Marcu”. Era un lucru periculos, cu atât mai mult cu cât îngerul îl eliberase (vezi versetul 19). Nu e de mirare că atunci când a ajuns la casa unde se rugau le-a făcut „semn cu mâna să tacă” (versetul 17). Ultima oară când Pavel a fost la Ierusalim a stat în „casa lui Filip. Iarăși vedem ospitalitate, însă faptul că Filip este numit aici „evangelistul” ne-ar putea indica modul în care Filip își folosea casa, ca o bază pentru înaintarea lucrării evangheliei. Cu siguranță Cuvântul lui Dumnezeu era prețuit acolo, pentru că el „avea patru fete fecioare care profețeau” (Fapte 21.8-10).¹

¹ Gaiu este încă un exemplu de credincios care și-a deschis casa pentru cei ai Domnului și pentru lucrarea evangheliei (3 Ioan 5-7). În contrast cu această deschidere, în 2 Ioan 10, 11, apostolul pune asupra aleasei doamne responsabilitatea de a nu primi un fals învățător „în casă” și de a nu-l saluta, „pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele”.

Ne ducem acum cu gândul la Acuila și Priscila, a căror casă din Corint și mai apoi din Roma a fost pusă la dispoziția adunării locale ca loc de strângere (1 Corinteni 16.19, Romani 16.3-5).² La fel au făcut și alții (Coloseni 4.15, Filimon 1-2) și, cu siguranță, aceste case erau umplute de parfumul tămâiei închinării, la fel cum casa din Betania se umpluse „de mirosul mirului”, atunci când Maria „l-a uns picioarele lui Isus, și l-a șters picioarele cu părul ei” (Ioan 12.3). Bineînțeles că nu este nevoie ca străngerile laolaltă ale celor credincioși să se desfășoare în casele noastre, pentru a avea parte de aceasta — ne putem bucura de astfel de momente când familia se adună împreună în laudă, mulțumire și închinare către Tatăl și Fiul (Efeseni 5.18-21).

² Când locuiau în Efes și l-au primit pe Apolo care tocmai venise, s-ar spune că i-au devenit ca niște părinți și, în atmosfera caldă a căminului lor, „l-au arătat mai exact Calea lui Dumnezeu” (Fapte 18.26). Observați că Scriptura îl menționează pe Acuila primul, ceea ce arată că el a luat inițiativa, iar Priscila l-a susținut fără a da ea însăși învățătură (vezi 1 Timotei 2.12).

..... Gânduri de încheiere

Cortul și altarul au marcat întreaga viață a lui Avraam. El a fost un pelerin și un închinător, dar numai dacă familia este rânduită după gândul lui Dumnezeu este posibil așa ceva. Despre el, Dumnezeu a putut spune: „I-am cunoscut că va porunci copiilor săi și casei sale după el să țină calea Domnului, să facă dreptate și judecată” (Geneza 18.19).

Ce contrast față de Lot care locuia în Sodoma și care n-avea niciun pic de autoritate morală asupra fiicelor și ginerilor lui! Dacă ne gândim la istoriile acestor două case, obligatoriu tragem concluzia că a-i înarma pe copiii noștri cu Scriptura și a-i crește „în disciplina și sub mustrarea Domnului” (Efeseni 6.4) sunt două lucruri esențiale, dacă-i vrem rodnici pentru Dumnezeu în viața lor, mai ales la școală, la facultate și la locul de muncă. Pavel scrie despre cel care vrea să vegheze asupra bunăstării spirituale a fraților lui: „dacă cineva nu știe să-și conducă propria casă, cum va îngriji de Adunarea lui Dumnezeu?” (1 Timotei 3.5). Este posibil ca o astfel de credincioșie să atragă după sine o serie de dificultăți în casele noastre, precum a fost în casa lui Iason din Tesalonic și, fără îndoială, a lui Iust din Corint (Fapte 17.5, 18.7).

Dar un cămin
zidit pe
stâncă nu va ceda,
chiar de-ar
cădea ploaia,
de-ar veni
șuvoaiele și
de-ar sufla
vânturile
(vezi Matei 7.24).

Oricare ar fi împrejurările, familiile creștine se pot baza cu bucurie pe „Părintele îndurărilor și Dumnezeuul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3) a Căruia casă este gata, pregătită – pentru fiecare copil al Lui – de Fiul Său, Mântuitorul nostru (Ioan 14.1-4).

Simon Attwood

Crește-l pe copil ...

„Crește-l pe copil după rânduială pe calea sa și, când va fi bătrân, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22.6).

Unii părinți creștini se torturează singuri cu acest verset atunci când un copil crește și îl res-

pinge pe Domnul Isus. Ei înțeleg din acest verset că este vina lor, dar ce spune versetul este mai degrabă un îndemn și o încurajare la a ne încredința Domnului copiii, cum a făcut Ana cu Samuel (1 Samuel 1-2).

Înseamnă să-i pregătim pentru viață cât putem de devreme, instruindu-i și călăuzindu-i după Cuvântul lui Dumnezeu.

Sigur că este posibil să nu ne fi asumat suficient această responsabilitate când Dumnezeu ne-a dăruit copii. Poate că am fost prea permisivi față de ei, ca David cu fiii săi, în loc să-i avertizăm cu privire la păcat (vezi 1 Împărați 1.6) sau poate am făcut-o prea târziu, ca Eli în 1 Samuel 2.22-25. Ori poate am fost prea aspri cu ei și i-am provocat până la revoltă (Efeseni 6.4). Câtă nevoie au părinții de a folosi înțelepciunea „de sus” (Iacov 3.17)!

Dar expresia „nu se va abate de la ea” (Proverbe 22.6) presupune că cele spuse de părinți și exemplul dat au avut un efect moral asupra copilului. Se poate să fi fost slăbiciune și faliment, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, el sau ea a putut auzi și vedea în părinți ceva din El, cum a văzut Rut în Naomi (Rut 1.15-18). Fără îndoială că, în vremea creștină de astăzi, aceasta îi va conduce la întoarcerea spre Domnul Isus cu reală pocăință și credință.

Ce bucurie ne umple când un copil face acest pas – cu drag atribuim aceasta harului lui Dumnezeu și nu eforturilor noastre. Dar nu este dată la o parte nici responsabilitatea copilului, care crește cu vârsta. Este un privilegiu să crești într-o familie creștină și o tragedie ca, în ciuda acestui fapt, să-l întorci spatele lui Dumnezeu. Câtă vreme copiii noștri nu se vor întoarce la El, nu vor putea începe o viață pe calea Lui, ci mai degrabă riscă să se împietrească față de evanghelie.

Dumnezeu le va cere socoteală la marele tron alb unde nu vor putea da vina pe nimeni decât pe ei înșiși. Sigur că aceasta nu ne mângâie cu nimic, ci mai degrabă ne determină să continuăm să ne rugăm pentru ei tot timpul. Poate că doar atât vom putea face, dar acesta este duhul tatălui care privea, care își aștepta fiul să se întoarcă și care l-a văzut „pe când era el încă departe” (Luca 15.20).

Proverbe 22.6 n-ar trebui să ne doboare, ci să ne încurajeze să ne mărturisim falimentul și să ne încredem în „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5.10).

Simon Attwood

Locuințele noastre

„Și, de a doua zi după sabbat, de la ziua când ați adus snopul darului legănat, să vă numărați șapte sabbate; să fie întregi; să numărați cincizeci de zile până la a doua zi după sabbatul al șaptelea; și să aduceți un nou dar de mâncare Domnului.” (Levitic 23.15-16).

Ajungem acum la bine-cunoscuta sărbătoare a Cincizecimii, al cărei nume înseamnă „cincizeci de zile”. Sărbătoarea acestui „nou dar de mâncare” venea în urma celor dintâi roade. „A doua zi după sabbat” este dimineața minunată a învierii, de la care începem numărătoarea până la această sărbătoare. Darul cel nou este deci în legătură cu Hristos, fiind o urmare a învierii Lui. Dacă deschidem la Fapte 2, unde ni se prezintă momentul împlinirii semnificației Cinzecimii, vom vedea în ce constă această legătură. Este asocierea prin Duhul Sfânt cu un Hristos glorificat. Ne putem întreba din nou: de ce? Pentru ca virtuțile lui Hristos să fie arătate în această lume. El a fost „darul”. Noi, prin Duhul, suntem „darul cel nou”. Dumnezeu a lucrat în așa fel încât attributele lui Hristos să fie arătate în această lume, printr-un grup de oameni uniți cu El, prin Duhul, în locul în care El S-a dus.

„Din locuințele voastre” (Levitic 23.17). Aici se pregătește noul dar de mâncare. Nu în adunarea poporului, ci în locuințe.

Ajungem acum la bine-cunoscuta sărbătoare a Cincizecimii, al cărei nume înseamnă „cincizeci

Este foarte ușor să facem ce este corect și să vorbim corect când suntem adunați împreună, dar adevăratul test al acestor lucruri este în locuințele noastre. Dacă privim în Coloseni 3 vedem cum trăsurile lui Hristos ies la iveală în fiecare dintre cele trei cercuri în care se desfășoară viața noastră. În versetele 18-21 avem cercul familiei, care corespunde cu „locuințele”. Întrebarea care se ridică frecvent este cum putem aplica aceste diverse relații în cazul lui Hristos. Știm că El nu a fost niciodată în poziția de soț, soție sau tată.

Deci cum este viața Lui în această lume un exemplu pentru noi?

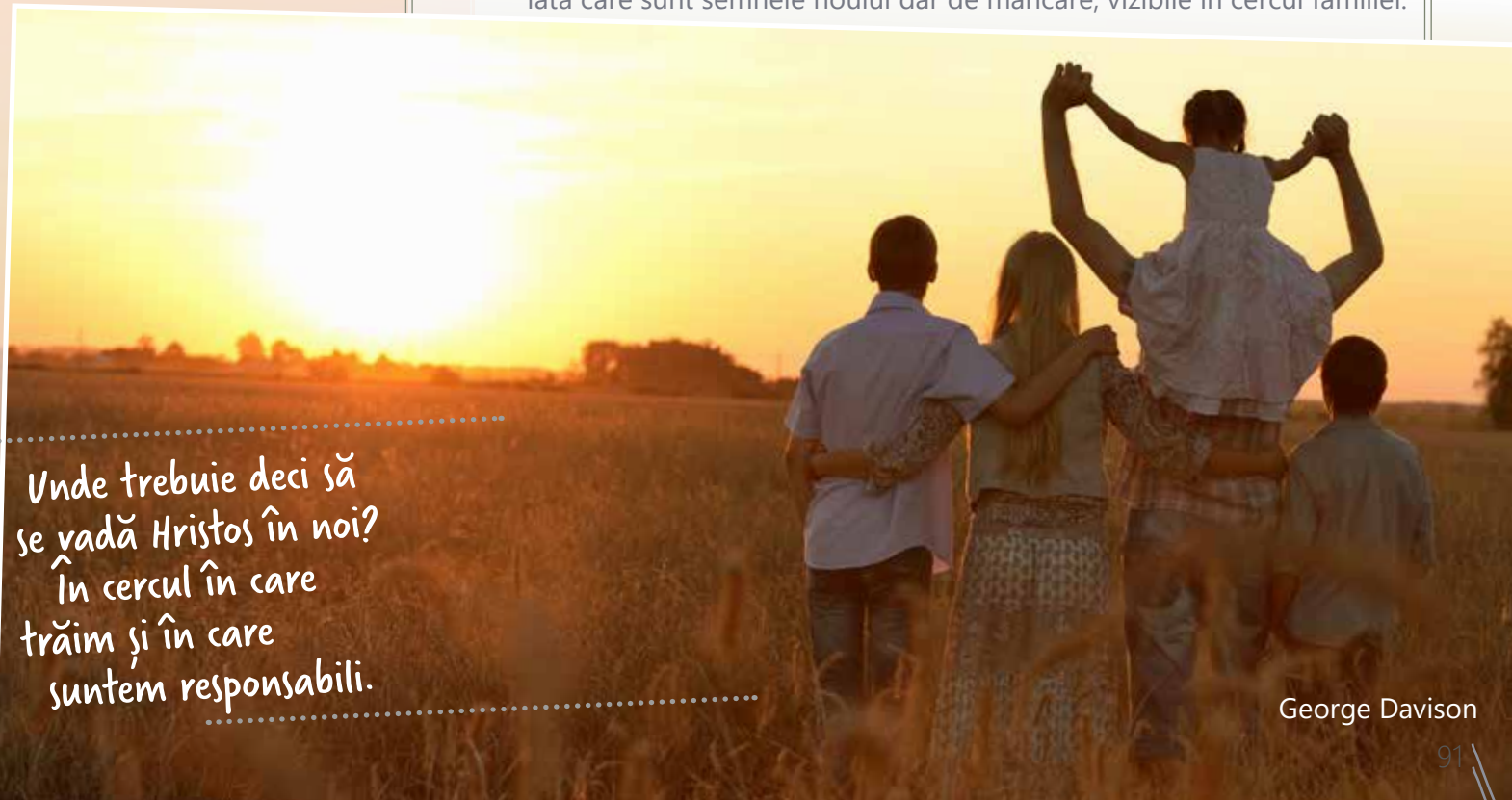
lată cum:

- > „Soțiilor, fiți supuse soților voștri”.
- > „Soților, iubiți-vă soțiile”.
- > „Copii, ascultați de părinții voștri”.
- > „Taților, nu-i întârâtați pe copiii voștri”.

Supunerea s-a văzut în Hristos.
Dragostea s-a văzut în Hristos.
Ascultarea s-a văzut în Hristos.
Harul s-a văzut în Hristos.

lată care sunt semnele noului dar de mâncare, vizibile în cercul familiei.

Unde trebuie deci să se vadă Hristos în noi?
În cercul în care trăim și în care suntem responsabili.

George Davison

Familia

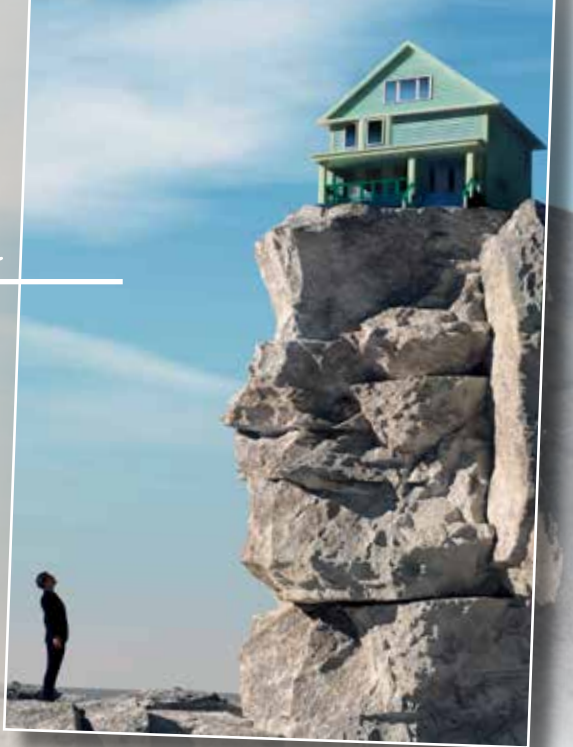
Când auzim cuvântul „familie” ne gândim de obicei la tată, mamă și copii.

Nu toate familiile au ambii părinți, iar unele includ și alte rude; dar oricum ar fi, avem o imagine unde există comuniune, dragoste și grijă, într-un parfum de intimitate, bucurie, ordine și stabilitate.

Relația de bază a familiei este cea dintre soț și soție. Este relația de care depind toate celelalte relații. Este prima relație umană pe care Dumnezeu a dăruit-o omenirii, fiind cea mai binecuvântată și sacră.

Dacă Dumnezeu a dăruit familia și această relație, atunci n-a făcut-o fără motiv. Dar ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre familie? Care sunt gândurile Lui în legătură cu aceasta? Oare viziunea Bibliei despre rolul soțului, soției și copiilor într-o familie mai este de actualitate?

O mulțime de versete ne îndreaptă spre Domnul Isus ca exemplul desăvârșit. Dar în ce fel este viața Lui în această lume un exemplu pentru noi?

ISBN 978-3-96162-721-9

110 6960 The Christian Family

Romanian